

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ วิทยาลัยประมงชุมพรเขตรอุดมศักดิ์

ที่ ผผ. ๓๔/๒๕๖๗

วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๖๗

วิทยาลัยประมงชุมพรเขตรอุดมศักดิ์
เลขที่รับ 328 / 25
วันที่ 30 เม.ย. 2567
เวลา

เรื่อง ขออนุญาตส่งรายงานผลการวิจัยในชั้นเรียน ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๖

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยประมงชุมพรเขตรอุดมศักดิ์

ด้วยข้าพเจ้า นางสาวจุฑามาศ ถมานาค ตำแหน่ง พนักงานราชการ (ครู) แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์ สาขาเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ ได้ดำเนินการทำวิจัยในชั้นเรียน การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.๓ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) วิทยาลัยประมงชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ในการนี้ จึงขอรายงานผลการวิจัยในชั้นเรียน ดังเอกสารแนบ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ลงชื่อ.....จุฑามาศ.....

(นางสาวจุฑามาศ ถมานาค)

พนักงานราชการ (ครู)

เสนอ รองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ

.....
.....
.....

(ลงชื่อ).....[Signature].....

(นางสาวณัชภวิกา ประชาเชษฐ์)

ครูผู้ช่วย

ทำหน้าที่ ผู้ช่วยรองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ

๓๐ / เม.ย. / ๖๗

เสนอ ผู้อำนวยการวิทยาลัยประมงชุมพรเขตรอุดมศักดิ์

.....
.....
.....

(ลงชื่อ).....[Signature].....

(นายประเสริฐ โคบาล)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยประมงชุมพรเขตรอุดมศักดิ์

...../...../.....

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.3

โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)

วิทยาลัยประมงชุมพรเขตอุดมศักดิ์

โดย

นางสาวจุฑามาศ ถมนาค

พนักงานราชการครู

ภาคเรียนที่.....2.....ปีการศึกษา.....2566.....

วิทยาลัยประมงชุมพรเขตอุดมศักดิ์

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ได้มีความรู้ความสามารถ ในการเรียนภาษาอังกฤษแบบเป็นไปตามธรรมชาติมากยิ่งขึ้น โดยใช้กิจกรรม หรือสื่อการสอนตามสภาพจริง ควบคู่กับสื่อที่ผลิตขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการเรียนภาษาอังกฤษได้ เป็นไปอย่างธรรมชาติ จึงทำให้ผู้เรียนมีความสุขและสามารถคิดหรือสื่อสารภาษาอังกฤษได้ง่ายมากยิ่งขึ้น และเข้าใจถึงหลักธรรมชาติของภาษา

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การวิจัยเรื่องนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนา ทางด้านการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จุฑามาศ ถมนาค

ผู้วิจัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)
ผู้วิจัย	นางสาวจุฑามาศ ภูมโน
สถาบัน	วิทยาลัยประมงชุมพรเขตรอุดมศักดิ์
ปีการศึกษา	2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.3 วิทยาลัยประมงชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 13 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) จำนวน 8 แผน แผนละ 55 นาที รวม 7 ชั่วโมง 33 นาที 2) แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) ซึ่งให้นักเรียนจับฉลากคำถามแล้วพูด ถาม-ตอบ โดยมีครูเป็นคนถาม นักเรียนเป็นคนตอบ 3) แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ Oller สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-test ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ลำดับ .01

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
บทคัดย่อ	ข
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
สมมติฐานการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
เอกสารที่เกี่ยวข้อง	6
งานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง	22
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	
แบบแผนการวิจัย	24
ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง	24
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	24
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	25
การดำเนินการวิจัย/การเก็บรวบรวมข้อมูล	28
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	29
บทที่ 4 ผลการวิจัย	31
บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ	35
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	35
วิธีการดำเนินการวิจัย	35
สรุปผลการวิจัย	36
อภิปรายผล	36
ข้อเสนอแนะ	37

สารบัญ (ต่อ)

บรรณานุกรม

หน้า

38

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมโลกในปัจจุบันคงไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่คนทั่วโลกใช้กันอย่างกว้างขวาง และเข้ามามีบทบาทสำคัญในวิถีชีวิตของผู้คนจำนวนไม่น้อย จากอิทธิพลของปัจจัยที่หลากหลาย อาทิเช่น ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี สังคมโซเชียล และการสื่อสาร ส่งผลให้ภาษาอังกฤษยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้นเพราะถือเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติโดยตรง ใช้การศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมในการใช้อินเทอร์เน็ต การดูทีวี การดูภาพยนตร์ การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ หนังสือคู่มือทางด้านวิชาการต่าง ๆ

ในช่วงเวลา 45 ปีที่ผ่านมาอาเซียนหรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้ประสบความสำเร็จเป็นที่ยอมรับในหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นบทบาทการสร้างบรรยากาศของสันติภาพและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขในภูมิภาค โดยมีการจัดตั้งสมาคมประชาชาติอาเซียนให้เป็นประชาคมอาเซียน ที่มีสามเสาหลักช่วยค้ำจุนและสร้างความแข็งแกร่งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง ตลอดจนทางด้านสังคมและวัฒนธรรม ประชาคมอาเซียน (AEC) ได้สร้างความแข็งแกร่ง ความมั่นคง และความรุ่งเรืองรวมไปถึงความมีชีวิตที่ดีแก่พลเมืองแต่ละประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แห่งนี้ (สมเกียรติ อ่อนวิมล. 2555 : ออนไลน์)

ประเทศไทยถือเป็นหนึ่งใน 5 ของสมาชิกผู้ก่อตั้งและเป็นจุดกำเนิดของอาเซียน ดังนั้นจึงถือได้ว่าประเทศของเรามีบทบาทอย่างแข็งขันในกิจกรรมของอาเซียนตลอดมา รวมทั้งยังมีส่วนช่วยผลักดันให้อาเซียนมีโครงการความร่วมมือในด้านต่าง ๆ ที่ทันสมัยการณปัจจุบันและสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมในแต่ละประเทศที่มีความแตกต่างกันออกไป ซึ่งความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมภายในอาเซียนได้เปิดโอกาสให้มีการขยายตัวด้านการค้าและการลงทุนในประเทศไทยมากขึ้น ซึ่งนำผลดีมาสู่เศรษฐกิจของประเทศไทยและของประเทศสมาชิกอาเซียนโดยรวม โดยมีการตั้งกฎ กติกาขึ้นมาเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย ประองตองและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และมีกฎข้อหนึ่งที่ได้เล็งเห็นว่าภาษาประจำชาติของแต่ละประเทศที่เป็นสมาชิกอาเซียนมีความหลากหลายและแตกต่างกันออกไป จึงได้ตั้งภาษาอังกฤษให้เป็นภาษาราชการที่ใช้สื่อสารในอาเซียนขึ้นมา ซึ่งอยู่ในกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า “ The working language of ASEAN shall be English ” “ ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ ” ภาษาอังกฤษถือเป็นเครื่องมือสำคัญอันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียน ในการสื่อสารสร้างความสัมพันธ์ที่ดีสู่ภูมิภาคอาเซียน จึงจัดได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของชาวอาเซียนเคียงคู่ภาษาที่หนึ่งอันเป็นภาษาประจำชาติของแต่ละคน

เราในฐานะคนไทยทุกคนล้วนแล้วแต่เป็นพลเมืองของอาเซียนจึงจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้และใช้ภาษาอังกฤษให้ได้อย่างดีไม่แพ้ชาติใดในอาเซียน ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ต้องมีความเชี่ยวชาญและชำนาญในวิชาชีพของตัวเองด้วย เพื่อเป็นการเพิ่มโอกาสให้กับตัวเองและปกป้องการถูกแย่งตำแหน่งหน้าที่การงานในประเทศไทย

ของเรามีให้เพื่อนในอาเซียนเข้ามาตั้งหลักปักฐานในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น แต่หากว่าเราไม่เร่งทั้งทักษะการพูดภาษาอังกฤษและทักษะวิชาชีพของตัวเองเราก็จะไม่สามารถสู้คนชาติอื่นได้ (สมเกียรติ อ่อนวิมล. 2554 : ออนไลน์) ด้วยเหตุนี้ประเทศไทยจึงได้บรรจุภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองรองลงมาจากภาษาประจำชาติ เป็นแกนหลักของหลักสูตรการศึกษาทุกระดับชั้นตั้งแต่ปฐมวัยไปจนถึงการศึกษาตลอดชีวิต

ปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ ต่อสังคมไทยแต่หากพูดถึงศักยภาพของเด็กนักเรียนไทยในการนำทักษะการพูดภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตจริงถือว่ายังคงเป็นหนึ่งในประเด็นปัญหาสำคัญของการศึกษาไทย จากการศึกษาของนารีนารถ ห่อไธสง (2555 อ้างถึงใน อินทนนท์ อินทะกนก, 2560) พบว่าการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของเด็กนักเรียนในประเทศไทยยังไม่ประสบความสำเร็จ ด้วยเหตุผลหลายประการ ได้แก่ ผู้เรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้เรียนขาดแรงจูงใจและไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น มีปัญหาในการออกเสียง ขาดความมั่นใจในตัวเอง มีพื้นฐานความรู้ไม่เพียงพอต่อการพูดภาษาอังกฤษ ขาดการมีปฏิสัมพันธ์ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ออกกับผู้เรียนคนอื่น ๆ ในห้องและที่สำคัญคือครูผู้สอนยังขาดกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่จะช่วยส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เพราะว่าครูผู้สอนส่วนใหญ่ยังคงยึดติดกับการสื่อสารทางเดียว อีกทั้งจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพียงมุ่งหวังให้ผู้เรียนพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักหลักภาษาและความหมายหรือมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีสำเนียงการออกเสียงที่ดีและถูกต้องเพื่อบรรลุตัวชีวิตในสาระการเรียนรู้ที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ต้องให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเท่านั้น ไม่ได้คำนึงถึงหลักการนำไปประยุกต์ใช้ได้จริงในอนาคต ครูเป้งร่ำ (2014) กล่าวว่า ประเทศไทยเราก็ได้ให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษมาตั้งนานแล้ว แต่คนไทยยังคงพูดภาษาอังกฤษสู้ชาติใดในอาเซียนได้สักที นั่นก็เพราะว่าหลักสูตรภาษาอังกฤษของกระทรวงศึกษาธิการของเรายังไม่ได้เน้นการพูดภาษาอังกฤษ จะเน้นแต่หลักไวยากรณ์ คำแปล และการอ่านเพื่อความเข้าใจและให้สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้เป็นส่วนใหญ่ สิ่งที่จะต้องปรับปรุงอย่างมากในระบบการเรียนภาษาอังกฤษของไทยเราคือ การเน้นการพูดออกเสียง ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียงพยัญชนะแต่ละตัว การเน้นเสียงหนักเบา ซึ่งจะต้องมีสื่อช่วยสอนที่เป็นมัลติมีเดีย คือ มีทั้งภาพ เสียง และตัวหนังสือให้ด้วยแทนระบบเก่าที่มีแต่ตัวหนังสือเท่านั้น ทำให้การออกเสียงตามคำอ่านที่เขียนในตำราหรือพจนานุกรมที่ผิดๆ เช่นคำว่า cat ในพจนานุกรมอังกฤษไทยจะเขียนคำอ่านเป็น แคท ซึ่งแปลมาจากคำอ่านพจนานุกรมอังกฤษเป็นอังกฤษ ทำให้คนไทยเข้าใจว่า ไม่ต้องออกเสียงตัว t ที่อยู่ตอนท้ายด้วย น่าจะเขียนคำอ่านเป็น แคท-ถึ (ออกเสียง ถึ เบาๆ) แต่ถ้าเราจัดทำสื่อการเรียนการสอนแบบมัลติมีเดีย เด็กก็จะได้ยินทั้งเสียงที่ถูกต้อง ได้เห็นภาพ และตัวหนังสือด้วย ซึ่งทำได้ไม่ยากและต้นทุนก็ไม่มาก การเรียนของเด็กก็จะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น วิมลมาศ ปานสง่า (2014) กล่าวว่า เมื่อเทียบสัดส่วนการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารของประเทศในอาเซียน พบว่าคนไทยที่สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้มีเพียง 10% เท่านั้น ซึ่งทำให้ไทยอยู่ในอันดับที่ 5 จาก 10 ประเทศ และหากเปรียบเทียบคะแนน TOEFL ของบัณฑิตจากประเทศอาเซียน พบว่าชาติที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่า 550 ได้แก่ สิงคโปร์ และฟิลิปปินส์ คะแนนเฉลี่ยสูงกว่า 500 ได้แก่ พม่า เวียดนาม และกัมพูชา ส่วนไทยมีคะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตต่ำกว่า 500 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับเดียวกับบัณฑิตจากประเทศลาว อีกหนึ่งข้อมูลที่ยืนยันว่าไทยอยู่ในสถานการณ์ที่น่าเป็นห่วงคือการจัดอันดับของ English Proficiency

Index (EFI) ที่แบ่งระดับทักษะภาษาอังกฤษออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับสูงมาก ระดับสูง ระดับปานกลาง ระดับต่ำและระดับต่ำมาก ปรากฏว่า ประเทศไทยถูกจัดอยู่ใน “ระดับต่ำมาก” ทั้งยังอยู่ในลำดับที่ต่ำกว่า อินโดนีเซียและเวียดนามเสียอีก จากข้อมูลเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องฝึกภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง โดยเริ่มฝึกจากภาษาอังกฤษที่อยู่รอบตัวเรา เช่น ฝึกคำศัพท์ ฝึกฟัง ฝึกออกเสียง อ่านหนังสือพิมพ์ อ่านนิทาน อ่านบทความภาษาอังกฤษ ดูหนัง ดูสารคดีแบบไม่ต้องฟังซับไตเติ้ล ฟังเพลง ภาษาอังกฤษแบบไม่ต้องดูเนื้อร้อง หรือฝึกจากบทเรียนออนไลน์ เป็นต้น พิชเซอร์และ โซเดน (Pichers; & Soden. 2002 citing in Wongchalard. 2004 อ้างถึงใน วรพงษ์ แสงประเสริฐ. 2560) ได้ย้ำถึงความสำคัญของการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษที่จะส่งผลให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนในด้านการดำเนินชีวิต การศึกษา การตัดสินใจ และการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น ความสำคัญของการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนยังคงเป็นความมุ่งหวังและเป้าหมายที่สำคัญของการจัดการศึกษาในประเทศไทย เพราะการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศไทยให้ความสำคัญกับการสร้างเยาวชนให้เป็นผู้ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมาโดยตลอด ดังที่ปรากฏให้เห็นในแนวคิดการจัดการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ที่เปลี่ยนไปจากเดิม โดยผู้เรียนต้องมีทักษะที่จำเป็นซึ่งประกอบไปด้วย 4Cs ได้แก่ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking) การสื่อสาร (Communication) การร่วมมือ (Collaboration) และการสร้างสรรค์ (Creativity) คุณลักษณะเหล่านี้จะเป็นตัวชี้วัดคุณภาพของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 (Partnership for 21st Century Learning (P21). 2009: Online) ดังนั้นจึงนับว่าเป็นความท้าทายอย่างมากกับครูผู้สอน ในยุคปัจจุบันที่ต้องพัฒนาผู้เรียนให้เท่าทันกันกับการเปลี่ยนแปลงและมีความพร้อมต่อการรับมือกับโลกภายนอกที่ต้องมีการพบปะติดต่อสื่อสารพูดคุยกับชาวต่างชาติอยู่ตลอดเวลา

วิทยาลัยประมงชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ เป็นอีกหนึ่งในสถาบันที่มีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบไปด้วยทักษะทางภาษาทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และสืบเนื่องจากการที่ผู้วิจัยได้มีโอกาสเข้าไปสอน พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษยังไม่ดีเท่าไรนัก ควรที่จะได้รับการแก้ปัญหาและพัฒนาเพิ่มเติมเพื่อเสริมความสามารถในด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้แก่นักเรียน

จากการประมวลปัญหาและความสำคัญของการหากระบวนการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากยิ่งขึ้นนั้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) มาเป็นแนวทางในการประกอบการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ณ วิทยาลัยประมงชุมพรเขตรอุดมศักดิ์สืบต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ดังนี้ เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ กลุ่ม ปวช.3 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) สูงกว่าก่อนเรียนโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) วัดได้จากคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
 - 1.1 ประชากร คือ นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ณ วิทยาลัยประมงชุมพรเขตรชุมพร
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ กลุ่ม ปวช.3 ณ วิทยาลัยประมงชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ จำนวน 13 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรต้น คือ รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)
 - 2.2 ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
3. สถานที่และระยะเวลาที่ทำการวิจัย
 - 3.1 สถานที่ คือ วิทยาลัยประมงชุมพรเขตรอุดมศักดิ์
 - 3.2 ระยะเวลาที่ทำการวิจัย คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566
4. เนื้อหาในการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหาในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เนื้อหาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.2562)

นิยามศัพท์เฉพาะ

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการพูดสื่อสาร แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษ

การจัดเรียนการสอน หมายถึง รูปแบบ หรือวิธีการที่ครูผู้สอนใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภายในห้องเรียนเพื่อมุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านปฏิบัติ การกระทำ หรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการ วิธีการที่แตกต่างกันไป

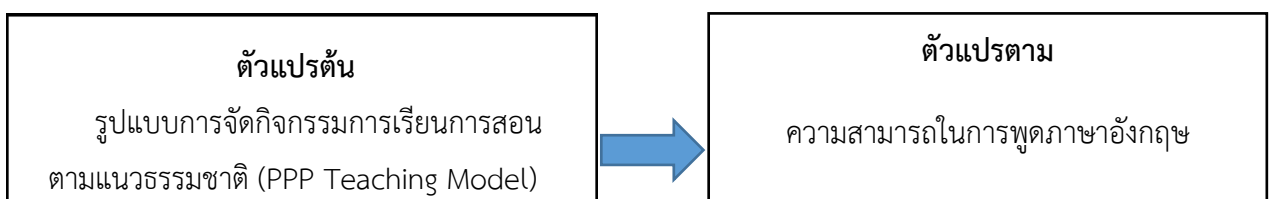
การจัดการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) หมายถึง รูปแบบ หรือวิธีการที่ครูผู้สอนใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภายในห้องเรียน เพื่อมุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้าน การปฏิบัติ การกระทำ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หรือการแสดงออกต่างๆ โดยอยู่ภายใต้การนำเสนอเนื้อหา ความรู้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอ (Presentation) ครูผู้สอนนำเสนอบทเรียน
2. ขั้นฝึก (Practice) เป็นขั้นที่ครูผู้สอนได้พานักเรียนฝึกพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมในขั้นฝึกอย่างหลากหลาย และยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง
3. ขั้นนำไปใช้ (Production) เป็นขั้นที่นักเรียนจะนำภาษาไปใช้ ครูผู้สอนอาจจะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ฟังแล้วพูดตอบคำถาม หรือแสดงบทบาทสมมุติ (Role Play) เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้เพิ่มมากยิ่งขึ้น

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.3 วิทยาลัยประมงชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่ว
2. นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ กลุ่มปวช.3 วิทยาลัยประมงชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ สามารถนำความรู้ที่ได้ ไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน
3. ได้แนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดย โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนกล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษ

กรอบแนวคิดของการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ กลุ่มขอ.13-14 โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินวิจัย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด
 - 2.1 ความหมายของการพูด
 - 2.2 ความสำคัญของการพูด
 - 2.3 ประเภทของการพูด
 - 2.4 องค์ประกอบของการพูด
 - 2.5 ความมุ่งหมายของการพูด
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูด
 - 3.1 ระดับความสามารถในการพูด
 - 3.2 เทคนิคการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด
 - 3.3 การวัดและการประเมินผลทักษะการพูด
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ PPP Teaching Model
 - 4.1 ความหมายของ PPP Teaching Model
 - 4.2 กระบวนการหรือขั้นตอนของ PPP Teaching Model
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

การจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

แนวทางจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

สำนักบริหารงานการมัธยมศึกษาตอนปลาย สพฐ. (2555) กล่าวว่า ปรากฏการณ์ที่มีบทบาทต่อการเปลี่ยนแปลงทักษะการดำเนินชีวิตในโลกศตวรรษที่ 21 ใน 7 เรื่อง ซึ่งทุกคนต้องตระหนักที่จะนำไปสู่เหตุผลและประเด็นการการปรับเปลี่ยนบทบาทครู วิธีการเรียนของนักเรียน การจัดหลักสูตรสถานศึกษาพัฒนาแหล่งเรียนรู้ และบทบาทของชุมชน มีดังนี้

1. โลกเทคโนโลยี (Technologicalization)

ในชีวิตความเป็นอยู่ประจำวัน และชีวิตการทำงาน คนจะใช้และพึ่งพาเทคโนโลยีเป็นหลัก โดยเฉพาะเทคโนโลยีข่าวสารและการคมนาคม (Information and communication technology) ดังนั้นทักษะด้านเทคโนโลยีจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากและหลีกเลี่ยงไม่ได้ในศตวรรษที่ 21 ซึ่งต้องพัฒนาทักษะสำหรับเทคโนโลยีกับคน 2 กลุ่ม คือกลุ่มคนกลุ่มที่ 1 ใช้เทคโนโลยีในการทำงาน และดำเนินชีวิตประจำวันอย่างรุดหน้าทัน กลุ่มคนกลุ่มที่ 2 ทำงานให้บริการและคิดพัฒนาผลิตภัณฑ์ตลอดจนสร้างนวัตกรรมที่ตอบสนองความต้องการใช้งานอย่างเหมาะสมต่อคุณภาพชีวิตในสภาพจริง ซึ่งในกลุ่มที่ 2 คนไทยยังต้องสร้างและพัฒนาทักษะความคิดเชิงสร้างสรรค์และพัฒนานวัตกรรมของคนไทยขึ้นเอง และนำไปแลกเปลี่ยนการใช้งานในเวทีเศรษฐกิจโลก

2. โลกาภิวัตน์กับเครือข่าย (Globalization and Network)

สืบเนื่องจากสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่เน้นการขายเป็นหลัก การสื่อสารสื่อความหมาย และการเลือกเครือข่ายวิธีการสื่อสารต้องมีความถูกต้อง รวดเร็วไม่จำกัดสถานที่ ซึ่งความเป็นโลกาภิวัตน์จะถูกนำมาเป็นตัวช่วยได้อย่างรวดเร็วทุกที่ทุกเวลาถึงโลกกว้างใหญ่แคบเล็กลงมาถือเป็นอิทธิพลที่ทำให้คนในศตวรรษที่ 21 ต้องสร้างทักษะการเรียนรู้รู้อย่างมากมายหลายช่องทาง โดยเฉพาะเรื่องเครือข่ายที่จับมือในกลุ่มเดียวกันที่ต้องสร้างความร่วมมือกันทำงานแลกเปลี่ยนความรู้ในเชิงพัฒนาคุณภาพชีวิต และการทำงานปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกศตวรรษที่ 21 ก็คือการพึ่งพากันในระดับโลกจะมีมากขึ้นในเรื่องการดำเนินชีวิตและแก้ไขปัญหาของโลก การเป็นพลเมืองของโลกดิจิทัล และการเป็นประชาธิปไตย ความต้องการผู้ประกอบการที่มีความคิดสร้างสรรค์ในการทำงาน คิดงานใหม่ขึ้นมา และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลแบบออนไลน์ ซึ่งในโลกเทคโนโลยีเครือข่าย และธุรกิจต้องการผู้ประกอบการที่เป็นผู้สร้างสรรค์มากขึ้น

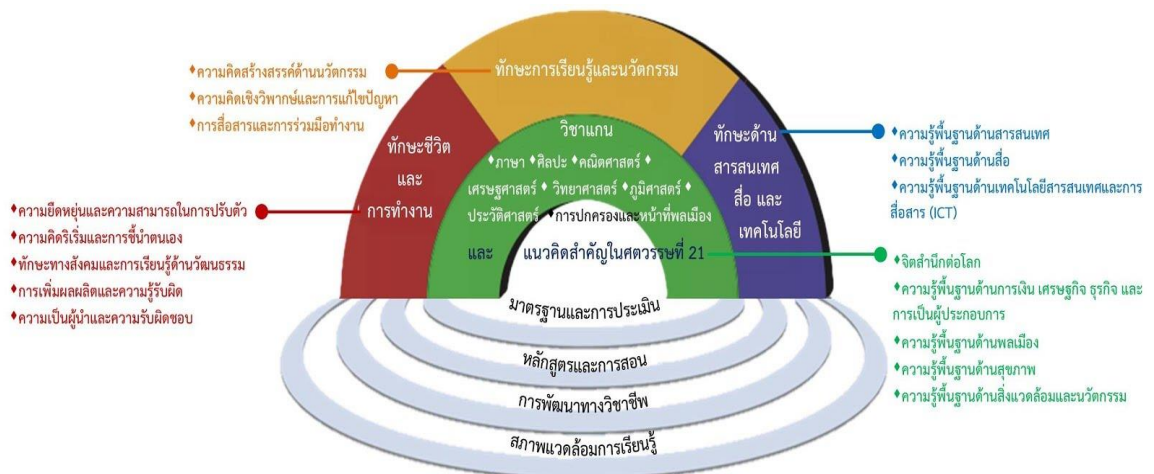
3. ความเป็นเมือง (Urbanization)

สืบเนื่องจากการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร การรุดหน้าทัน สื่อ สารสนเทศในความเป็นโลกาภิวัตน์ ทำให้ลดช่องว่างของสังคมชนบทลง การซื้อขายสินค้า ธุรกิจ การค้า การใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ เกิดขึ้นเหมือนสังคมเมือง สิ่งที่เกิดขึ้นชัดเจนก็คือ เศรษฐกิจ และชีวิตสมัยใหม่ที่ยึดโยงอยู่กับการค้าและบริการที่ตั้งอยู่บนวิถีชีวิตสมัยใหม่ที่ต้องอาศัยเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่แข่งกันผลิตนำมาใช้ใหม่ ๆ กันมากขึ้น นำไปสู่การเป็น Global cities มากขึ้นและชัดเจนขึ้น

ข้อสรุปจากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 21 คือคนไทยจะต้องเรียนรู้เทคโนโลยีใหม่เพื่อการก้าวทันผลิตภัณฑ์ที่ถูกวางตลาด ไซหรือไม หรือจะมองก้าวข้ามเทคโนโลยีใหม่ เหล่านั้นไป แล้วพัฒนาต่อยอดการสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ใหม่ขึ้นเอง คนไทยจะต้องเรียนรู้และซื้อ นวัตกรรมที่ประเทศที่พัฒนาแล้วคิดค้นให้ไซ หรือจะเป็นผู้คิดพัฒนานวัตกรรมที่สอดคล้องกับบริบท ของสังคม

ถิ่นฐานของเราเองขึ้นใจเอง คนไทยเป็นผู้รับรูข้อมูลสารสนเทศ เพื่อสื่อสารร่วมมือกับระดับนานาชาติ หรือเป็นผู้รู้เท่าทันสารสนเทศ สื่อ เทคโนโลยีนำไปใช้ประเดิมสาระสำคัญสร้างความร่วมมือเพื่อ พัฒนานวัตกรรมและสิ่งใหม่ในดานการผลิตและดานเศรษฐกิจการคา คนไทยจะเป็นผู้เรียนรูและ พัฒนาตนเองได้ พรอมรับการเปลี่ยนแปลงตามทันการเปลี่ยนแปลงสินค้าใหม่ๆ ไคเรื่อยๆ ไป หรือเป็นผู้ รุจักตัวเองและพัฒนาเพื่อเป็นตัวของตัวเองพรอมกำหนดการเปลี่ยนแปลงและออกแบบสินค้าใหม่สู ตลาดไคเสมอซึ่งหมายความว่าคนไทยจะเป็นผู้ซื้อหรือจะเป็นผู้ผลิตนั่นเอง

กรอบความคิดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

ภาพที่ 1 กรอบความคิดในศตวรรษที่ 21 (<https://www.google.com>)

สำนักบริหารงานการมัธยมศึกษาตอนปลาย สพฐ. (ม.ป.ป.) กล่าวว่า กรอบความคิดเพื่อการ เรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 มีเป้าหมายไปที่ผู้เรียน เกิดคุณลักษณะ ในศตวรรษที่ 21 โดยผู้เรียนจะใช้ความรู้ใน สาระหลักไปบูรณาการสั่งสมประสบการณ์กับทักษะ 3 ทักษะ เพื่อการดำรงชีวิต ในศตวรรษที่ 21 คือ ทักษะ ดานการเรียนรู้และนวัตกรรม ทักษะสารสนเทศ สื่อและ เทคโนโลยีและทักษะชีวิตและอาชีพ ซึ่งการจัด การศึกษาจะใช้ระบบส่งเสริมการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 หาระบบ คือ ระบบมาตรฐานการเรียนรู้ ระบบการ ประเมินผลทักษะการเรียนรู้ ระบบหลักสูตรและ วิธีการสอน ระบบการพัฒนางานอาชีพ และระบบ แพลตฟอร์มการเรียนรู้และบรรยากาศการเรียนรู้

3.3 ทักษะแห่งอนาคตใหม่

ภาพที่ 2 ทักษะแห่งอนาคตในศตวรรษที่ 21 (<https://www.google.com>)

ทักษะการบูรณาการเนื้อหา

1. พื้นฐานการเรียนรู้สาระวิชาหลัก

ทักษะการอ่าน (Reading) ทักษะการเขียน (Writing) และทักษะการคำนวณ (Arithmetic) ถือเป็นทักษะพื้นฐานที่มีความจำเป็นที่จะทำให้อุทิศและเข้าใจในสาระเนื้อหา

2. ความรู้เชิงบูรณาการสำหรับศตวรรษที่ 21

ถึงแม้ว่านักเรียนจะสอบวัดความรู้ ความสามารถ ได้ตามเกณฑ์การจบหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐานวาดด้วยระเบียบการวัดผลประเมินผลตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้แล้วก็ตาม คงไม่เพียงพอในโลกยุคศตวรรษที่ 21 จึงต้องมีการสอดแทรกความรู้เชิงบูรณาการ เขาไปในสาระเนื้อหา เพื่อใช้เป็นพื้นฐานความรู้ทักษะเพื่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 ดังนี้

2.1 ความรู้เกี่ยวกับโลก (Global Awareness) เป็นการสร้างความรู้ความเข้าใจ และกำหนดประเด็นสำคัญต่อการสร้างความเป็นสังคมโลก การขับเคลื่อนเชิงวัฒนธรรม ศาสนา และวิถี ชีวิตที่อยู่รวมกันได้อย่างเหมาะสมในบริบททางสังคมที่ต่างกันรอบด้าน และสร้างเข้าใจความเป็นมนุษย์ด้วยกันในแดนเชื้อชาติและวัฒนธรรม การใช้วัฒนธรรมทางภาษาที่ต่างกันได้อย่างลงตัว

2.2 ความรู้ด้านการเงิน เศรษฐกิจ ธุรกิจและการเป็นผู้ประกอบการ (Financial, Economic, Business and Entrepreneurial Literacy) เป็นการสร้างความรู้และวิธีการที่เหมาะสมสำหรับการสร้างตัวเลือกเชิงเศรษฐศาสตร์ หรือเศรษฐกิจ มีความเข้าใจบทบาทในเชิงเศรษฐศาสตร์ที่มีต่อสังคม และใช้ทักษะการเป็นผู้ประกอบการในการยกระดับและเพิ่ม ประสิทธิภาพด้านอาชีพ

2.3 ความรู้ด้านการเป็นพลเมืองที่ดี (Civil Literacy) เป็นการสร้างประสิทธิภาพ การมีส่วนร่วมทางสังคมผ่านวิธีสร้างองค์ความรู้และความเข้าใจในกระบวนการทางการเมืองการปกครองที่ถูกต้อง และนำวิถีแห่งความเป็นประชาธิปไตยไปสู่สังคมในระดับต่างๆที่เขาใจต่อ วิธีการปฏิบัติทางสังคมแห่งความเป็นพลเมืองทั้งระดับท้องถิ่นและสากล

2.4 ความรู้ด้านสุขภาพ (Health Literacy) เป็นการสร้างความรู้ความเข้าใจ ข้อมูลสารสนเทศ ภาวะสุขภาพ อนามัย และนำไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต ให้เข้าใจวิธี ป้องกันแก้ไข และเสริมสร้างภูมิคุ้มกันที่มีต่อภาวะสุขอนามัย ห่างไกลจากภาวะความเสี่ยงจากโรคร้ายไข้เจ็บ ไข้ ประโยชน์ของข้อมูลสารสนเทศในการเสริมสร้างความเข้มแข็งทางด้าน สุขภาพอนามัยได้อย่างเหมาะสมกับบุคคล เฝาระวังด้านสุขภาพอนามัยส่วนบุคคลและครอบครัวให้เกิดความเข้มแข็ง รูและเข้าใจในประเด็น สำคัญของการเสริมสร้างสุขภาพะที่ดีระดับชาติและสากล

2.5 ความรู้ด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Literacy) เป็นการสร้างภูมิรู้และเข้าใจการอนุรักษ์และป้องกันสภาพแวดล้อม และมีส่วนรวมอนุรักษ์และป้องกันสภาพแวดล้อม มีภูมิรู้และเข้าใจผลกระทบจากธรรมชาติที่ส่งผลต่อสังคม สามารถวิเคราะห์ประเด็นสำคัญด้านสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ และกำหนดวิธีการป้องกันแก้ไขและอนุรักษ์รักษาสภาพแวดล้อม สร้างสังคมโดยรอบให้เกิดความร่วมมือในการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรสิ่งแวดล้อม

3. ทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม

3.1 การคิดอย่างมีวิจารณญาณและการแก้ปัญหา (Critical Thinking and Problem Solving)

3.2 การสื่อสารและความร่วมมือ (Communication and Collaboration)

3.3 ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม (Creativity and Innovation)

4. ทักษะชีวิตและงานอาชีพ

4.1 ความยืดหยุ่นและความสามารถในการปรับตัว (Flexibility and Adaptability) เป็นทักษะเพื่อการเรียนรู้ การทำงานและการเป้นพลเมืองในศตวรรษที่ 21 ซึ่งต้องทำ เพื่อการบรรลุเป้าหมายแบบมีหลักการและไม่เลื่อนลอยภายใต้การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และไม่คาดคิด ทั้งมีข้อจำกัดด้านทรัพยากร เวลาและการมีคู่แข่งโดยใช่วิถีปฏิบัติเป็นโอกาส ในด้านกรปรับตัว ต่อการเปลี่ยนแปลง เป็นการปรับตัวให้เข้ากับบทบาทที่แตกต่างกันไป งานที่มีกำหนดการที่เปลี่ยนไปและบริบทที่เปลี่ยนไป ในด้านความยืดหยุ่น เป็นการนำเอาผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นมาใช้ประโยชน์อย่างได้ผล มีการจัดการเชิงบวกต่อคำชม คำตำหนิ และความผิดพลาด สามารถนำความเห็นและความเชื่อที่แตกต่างหลากหลายทั้งของคณะทำงาน หรือข้าม วัฒนธรรมคณะทำงาน มาทำความเข้าใจ ตอรอง สร้างดุลยภาพ และทำให้งานลุลวง ดังนั้นความยืดหยุ่นจึงทำเพื่อการบรรลุผลงานไม่ใช่เพื่อให้ทุกคนสบายใจ

4.2 การริเริ่มสร้างสรรค์และกำกับดูแลตนเองได้ (Initiative and SelfDirection) เป็นทักษะที่สำคัญมากในการทำงานและดำรงชีวิตในโลกศตวรรษที่ 21 ที่ ต้องมีการกำหนดเป้าหมายโดยมีเกณฑ์ความสำเร็จที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม มีความสมดุลระหว่างเป้าหมายระยะสั้นที่เป็นเชิงยุทธวิธี และเป้าหมายระยะยาวที่เป็นเชิงยุทธศาสตร์ มีการคำนวณประสิทธิภาพการใช้เวลากับการจัดการภาระงาน การทำงานต้องทำงานสำเร็จได้ด้วยตนเอง โดยกำหนดตัวงาน ติดตามผลงานและลำดับความสำคัญของงานไดเเอง นอกจากนั้นการทำงานยังต้องฝึกทักษะการ เป็นผู้เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ที่มีการมองเห็นโอกาสเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เพื่อขยายความเชี่ยวชาญในงานของตนเอง มีการริเริ่มการพัฒนา ทักษะไปสู่ระดับอาชีพ แสดงความเอาใจใส่จริงจังต่อการเรียนรู้ และทบทวนประสบการณ์ในอดีตเพื่อคิดหาทางพัฒนาในอนาคต

4.3 การเป็นผู้สร้างผลงานหรือผลผลิตและความรับผิดชอบเชื่อถือได้ (Productivity and Accountability) เป็นการกำหนดขั้นตอนวิธีการทำงานในการสร้างชิ้นงาน ผลงาน หรือผลิตภัณฑ์อย่างมีหลักการตามทฤษฎีความรู้ที่ต้องมีทักษะความชำนาญการซึ่งเป็นเรื่องของการจัดการโครงการที่มีการกำหนดเป้าหมายและวิธีการบรรลุเป้าหมายภายใต้ข้อจำกัดที่มีอยู่ โดยการกำหนดลำดับความสำคัญ วางแผน และการจัดการผลิตภัณฑ์หรือผลงานที่ได้จากการผลิตต้องมีคุณภาพเพื่อแสดงถึงทักษะ การทำงานอย่างเป็นระบบ จากผู้ที่มีความเชี่ยวชาญการผลิตนำไปใช้ประโยชน์แก่บุคคลชุมชนได้อย่างไรไม่มีผลกระทบทางลบ แต่ถามีจะต้องออกมายอมรับขอบปรองอย่าง ไม่ปิดบัง อันนำไปสู่การปรับแก้ไข หรือยกเลิก เพื่อแสดงจริยธรรมที่เป็นบรรทัดฐานทางสังคม

4.4 ภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ (Leadership and Responsibility) ในศตวรรษที่ 21 มีความต้องการภาวะผู้นำและความรับผิดชอบแบบกระจายบทบาทจากการรับผิดชอบตนเอง รับผิดชอบการทำงานแบบประสานสอดคล้องเป็นคณะทำงาน และรับผิดชอบแบบสร้างเครือข่ายร่วมมือแบบพันธมิตรการทำงานเพื่อไปสู่เป้าหมายของผลงานรวมกัน ซึ่งต้องพัฒนาทักษะมนุษยสัมพันธ์และทักษะการแก้ ปัญหาในการชักนำผู้อื่นให้เห็นเป้าหมายรวมกัน และทำให้ผู้อื่นเกิดพลังในการทำงานให้บรรลุผลสำเร็จรวมกัน เกิดแรงบันดาลใจให้ผู้อื่นใช้ศักยภาพหรือความสามารถสูงสุด โดยการทำตัวอย่างที่ไม่ถือผลประโยชน์ของตนเองเป็นที่ตั้ง และไม่ใช้อำนาจโดยขาดจริยธรรม และคุณธรรม ถือประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง

5. ทักษะด้านสารสนเทศ สื่อ และเทคโนโลยี

5.1 การรู้เท่าทันสารสนเทศ (Information Literacy) การรับรู้คำบอกเล่าจาก เพื่อน ผู้อื่น รวมถึงครูผู้สอน หรือแมนแต่สมมติฐานคำตอบที่หาหรือกันในกลุ่มอภิปราย เป็นเพียงความคิดเห็นที่รอการพิสูจน์ ยืนยัน คำตอบที่เป็นจริงจากสารสนเทศที่ได้จากการสืบค้น รวบรวมจากแหล่งอ้างอิงที่เชื่อถือได้มาผ่านกระบวนการคิดแบบขาดวิจารณ์ญาณ สนับสนุน หรือโต้แย้ง พิสูจน์ความเป็นจริง สร้างเป็นความรู้และองค์ความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้ ซึ่งต้องใช้ทักษะในการเข้าถึงแหล่ง ความรู้ได้อย่างรวดเร็วและกว้างขวาง มีทักษะการประเมินความน่าเชื่อถือของข้อมูลสารสนเทศ และทักษะในการใช้อย่างสร้างสรรค์

5.2 การรู้เท่าทันสื่อ (Media Literacy) การรับสารจากสื่อ และสื่อสารออกไป ในยุค media คนในศตวรรษที่ 21 จะ ต้องมีความสามารถใช่มือถือผลิตสื่อและสื่อสารออกไป หรือแม้แต่การรับเข้ามาในรูปแบบวิดีโอ (video) ออดิโอ (audio) พอดคาสท์ (podcast) เว็บไซต์ (website) และอื่น ๆ อีกมากมาย แต่การรับรู้จากแหล่งสื่อเหล่านั้นขาดการเท่าทัน ขาดการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณก็จะตกอยู่ภายใต้การถูกชักจูงชวนเชื่อได้เช่นกัน จึงต้องสร้างทักษะการวิเคราะห์สื่อให้เท่าทันวัตถุประสงค์ของตัวสื่อและผลิตสื่อที่น้อยอย่างไร มีการตรวจสอบ แหล่งอ้างอิงที่เชื่อถือได้ เท่าทันต่อการมีอิทธิพลต่อความเชื่อและพฤติกรรมอย่างไร และมีข้อขัดแย้งต่อจริยธรรมและกฎหมายที่เกี่ยวข้องหรือไม่ อย่างไร ในเรื่องการสร้างผลิตภัณฑ์สื่อต้องมีความเท่าทันต่อการเลือกใช้เครื่องมือที่พอเพียงพอเหมาะกับ วัตถุประสงค์การใช้งานและเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมความแตกต่างหลากหลายด้านวัฒนธรรม

5.3 การรู้ทันเทคโนโลยี (ICT: Information, Communication and Technology Literacy)

ในโลกยุคศตวรรษที่ 21 เป็นโลกเทคโนโลยีที่มีการแข่งขันกันผลิต และนำมาสู่การสร้างกลยุทธ์ทางการขายของกลุ่มผู้บริโภคที่ต้องการความทันสมัยอยู่ตลอดเวลา ซึ่งสภาพความเท่าทัน การใช้เทคโนโลยีจะกลายเป็นผู้ซื้อ แต่ไม่อยากจะเรียนรูการเป็นผู้ผลิต เพื่อนำไปใช้งานที่พอเพียงเหมาะสมกับงาน การถูก ชักจูงชวนเชื่อให้เป็นผู้ซื้อ ก็จะงายขึ้น ผลการสูญเสียงบประมาณ และการขาดดุลทางเศรษฐกิจจะตามมา ดังนั้นทักษะความเท่าทันด้านเทคโนโลยีจึงเป็นทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 ทำให้คนรู้จักผลิตใช้และนำไปแลกเปลี่ยนใช้ในเวทีการค้า เกิดการสร้างงานสร้างรายได้รวมถึงการใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้ให้เกิดการสืบค้นรวบรวมความรู้พิสูจน์สมมติฐานคำตอบในการใช้ทักษะการคิดแบบมีวิจารณญาณมากกว่าที่จะใช้เพื่อการบันเทิงในแบบสังคมกมหนาจึงควรใช้เทคโนโลยีเพื่อการวิจัย จัดระบบประเมินและสื่อสารสารสนเทศ ใช้สื่อสารเชื่อมโยงเครือข่ายและSocial network อย่างถูกต้องเหมาะสม เพื่อการเข้าถึงการจัดการการผสมผสานประเมินและสร้างสารสนเทศ เพื่อทำหน้าที่ในเศรษฐกิจฐานความรู้ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงการปฏิบัติตามคุณธรรมและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการ เข้าถึงและใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

3.4 หลักในการเรียนรู้

1. การเรียนรู้ต้องมีเป้าหมายและบริบท ดังนั้นนักเรียนควรได้รับความช่วยเหลือเพื่อให้เข้าใจเป้าหมายของสิ่งที่เรียน การเรียนรู้ควรวางกรอบด้วยคำถามที่เกี่ยวข้อง ความท้าทายที่สำคัญ และการประยุกต์ใช้ที่แท้จริง
2. ผู้เชี่ยวชาญจัดระบบหรือแบ่งความรู้ของตนตามแนวคิดหลักที่ถ่ายโอนได้ (“ความคิดอันยิ่งใหญ่” หรือ big idea) ซึ่งให้แนวทางในการกำหนดขอบเขตความรู้ และช่วยบูรณาการความรู้ใหม่ ดังนั้น การสอนเนื้อหาจึงควรวางกรอบในแง่ของแนวคิดหลักและขั้นตอนที่ถ่ายโอนได้ ไม่ใช่สอนข้อเท็จจริงและทักษะแบบเป็นเอกเทศ
3. การคิดแบบต่างๆ อาทิ การจำแนก (classification) และการจัดกลุ่ม (categorization), การใช้เหตุผลเชิงอนุมาน (inferential reasoning), การวิเคราะห์, การสังเคราะห์, และการคิดซ้อนคิด (metacognition) วิธีคิดเหล่านี้เป็นสื่อกลางและช่วยเสริมการเรียนรู้ ดังนั้น กิจกรรมการเรียนรู้ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการคิดที่ซับซ้อน เพื่อให้เรียนรู้ได้ลึกซึ้งขึ้นหรือรู้จักการนำไปประยุกต์ใช้
4. ผู้เรียนจะแสดงออกหรือสาธิตให้เห็นว่าตนเข้าใจเมื่อพวกเขาสามารถประยุกต์ ถ่ายโอน และดัดแปลงสิ่งที่เรียนรู้เข้ากับสถานการณ์และปัญหาใหม่ ดังนั้น ครูควรสอนให้นักเรียนรู้จักถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้ และนักเรียนควรมีโอกาสได้ประยุกต์ใช้สิ่งที่เรียนรู้ในบริบทที่สำคัญและหลากหลาย
5. การเรียนรู้สิ่งใหม่นั้นต่อยอดจากความรู้เดิมที่มี ผู้เรียนใช้ประสบการณ์และความรู้พื้นฐานเพื่อสร้างความหมายต่อตนเองและโลกรอบตัวอย่างกระตือรือร้น ดังนั้น นักเรียนจะต้องได้รับความช่วยเหลือเพื่อให้สามารถเชื่อมโยงข้อมูลและความคิดใหม่ๆ เข้ากับสิ่งที่พวกเขาเรียนรู้มาแล้ว
6. การเรียนรู้เป็นเรื่องทางสังคม ดังนั้น ครูควรสร้างโอกาสในการเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เกื้อหนุน

7. ทักษะคิดและค่านิยมมีส่วนช่วยในการเรียนรู้ ด้วยการกลั่นกรองประสบการณ์และสิ่งที่รับรู้ ดังนั้นครูจึงควรช่วยให้ให้นักเรียนรู้จักทักษะคิดและค่านิยมของตนโดยชัดเจน และเข้าใจว่าสิ่งเหล่านั้นส่งผลต่อการเรียนรู้อย่างไร
8. การเรียนรู้ไม่ใช่กระบวนการที่เป็นเส้นตรง แต่เป็นการพัฒนาที่มีการลงลึกตลอดเวลา ดังนั้นนักเรียนควรมีส่วนร่วมในการทบทวนแนวคิดหลักและขั้นตอน เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ให้ลึกซึ้งและก้าวหน้ายิ่งขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป
9. ต้นแบบความเป็นเลิศ (model of excellence) และเสียงสะท้อนอย่างต่อเนื่องช่วยปรับปรุงการเรียนรู้และการปฏิบัติ ดังนั้น ผู้เรียนต้องได้เห็นต้นแบบของงานที่เป็นเลิศและได้รับความเห็นตอบกลับอย่างสม่ำเสมอ ทันทีที่ และเป็นมิตร จะได้นำไปปฏิบัติ ได้ลงซ้ำ ได้คิดทบทวนและปรับปรุงงานของตน
10. การเรียนที่เอื้ออำนวยต่อลักษณะการเรียนรู้ที่ผู้เรียนพอใจ รวมทั้งเพื่อต่อความรู้เดิมและความสนใจ จะช่วยเสริมการเรียนรู้ ดังนั้น ครูควรทำการประเมินก่อนสอนเพื่อค้นหาความรู้เดิม ความชอบและความสนใจของนักเรียน และควรแยกแยะรูปแบบการสอนเพื่อรองรับความแตกต่างสำคัญที่พบ

4.เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด

4.1 ความหมายของทักษะการพูด นักศึกษาทั้งไทยและต่างประเทศหลายท่านได้ให้ความหมายของการพูดไว้ ดังนี้

รัตนา ศิริลักษณ์ (2552) กล่าวว่าทักษะการฟัง-พูด เป็นการสื่อสารทางวาจาของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อสารของตนเอง ผู้ฟังจะต้องตีความในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมายและสามารถโต้ตอบได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ตรงกับความตั้งใจในการสื่อความหมายของผู้พูด

ฟินอคคิโอโร และบรัมฟิต (Finochiaro and Brumfit 1983) กล่าวว่า การพูดเป็นปฏิกริยาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างสิ่งที่พูด สถานการณ์ของการพูด การปรับเปลี่ยนอวัยวะในการพูดได้ถูกต้องเหมาะสม การใช้คำพูด กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ ความหมายและวัฒนธรรมให้เหมาะสม รวมทั้งการไวต่อการรับรู้การเปลี่ยนแปลงของคู่สนทนา ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นปฏิกริยาที่สัมพันธ์กันทั้งทางด้านสมองและร่างกายซึ่งจะต้องเกิดขึ้นอย่างทันทีและพร้อมกัน ในการพูดนั้นผู้พูดต้องส่งสารโดยใช้ภาษาที่เหมาะสม มีการเน้นเสียง การออกเสียงสูงต่ำรวมทั้งแสดงสีหน้าท่าทางเป็นเครื่องช่วยในการแสดงความหมายของสิ่งที่พูดถึง ผู้ฟังจะสามารถเข้าใจสารที่ผู้พูดส่งและในบางครั้งภาษาพูดอาจจะขาดความสมบูรณ์หรือไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ซึ่งตรงกันข้ามกับภาษาที่ใช้ในการเขียนที่ประโยคต่างๆ ต้องสมบูรณ์ถูกต้อง ผู้อ่านจึงจะเข้าใจได้กล่าวได้ว่าทักษะการพูดและการพูดเป็นทักษะที่ต่างก็มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

สรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารซึ่งกันและกันของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ผู้พูดต้องใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงรวมถึงกิริยาท่าทางที่ถูกต้องและสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจถึงเนื้อหา และจุดประสงค์ของผู้พูดที่ต้องการที่จะสื่อให้ผู้ฟังทราบในเรื่องใดจนเป็นที่เข้าใจตรงกันการพูดจึงจะมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ดังนั้น การพูดภาษาอังกฤษ จึงหมายถึงการสื่อสารระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปโดยมีการเลือกใช้สำนวน ถ้อยคำ ภาษา ถูกต้องตามหลักภาษา สามารถสื่อความได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และวัตถุประสงค์ในการสนทนา

4.2 ความสำคัญของทักษะการพูด

การพูดเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้กิจการต่างๆ สำเร็จไปได้ด้วยดี ผู้มีความสามารถในการพูดจึงเป็นผู้มีอำนาจอยู่ในตัวก่อให้เกิดผลดีในการดำเนินชีวิตทั้งในด้านกิจการงานและด้านส่วนตัว (Jenny. 2008 : ออนไลน์)

การพูดมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ทุกเพศทุกวัยทุกภาษาเป็นอย่างมากไม่ว่าจะทำอะไรในการสื่อสารมนุษย์ต่างมีภาษาที่พูดออกไปในการสื่อสารที่แตกต่างกันไปในแต่ละชนชาติ ประกอบกิจการงานใด ตลอดจนการคบหาสมาคมกัน มนุษย์เราจะใช้การสื่อสารทางการพูดกัน เรียกอีกนัยยะหนึ่งว่ามารยาทในการพูด มารยาทในการพูดแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1.มารยาทในการพูดระหว่างบุคคล 2.มารยาทการพูดในที่สาธารณะ ซึ่งการพูดทั้ง 2 ประเภทนี้ ยังแตกแขนงออกไปเป็นการพูดในลักษณะไหน สถานการณ์ที่ควรพูด การใช้คำพูดที่ถูกกาลเทศะ ในยุคปัจจุบัน องค์กรหลายแห่งต้องอาศัยบุคคลที่มีทักษะในการพูดที่ดี แก่ไขสถานการณ์ได้เป็น พูดในด้านบวกแก่องค์กร ตลอดจนพูดไม่ทำร้ายฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง มาทำงานด้านการสื่อสารประสานงานโดยตรง เพื่อประโยชน์ที่ดีต่อองค์กร ทำให้ผู้คนหันมาสนใจเรียนรู้ศิลปะการพูด เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะและบุคลิกภาพของตนเองและองค์กรในด้านที่ดี เห็นได้ว่าการพูดนั้นไม่ได้มีบทบาทต่อกลุ่มคนใดกลุ่มหนึ่งหรือคนใดคนหนึ่ง แต่การพูดนั้นมีอิทธิพลต่อกลุ่มคนหลากหลายอาชีพในแวดวงกว้าง ฉะนั้นพื้นฐานของเราเริ่มจากปรับ Mind set การเป็นนักสื่อสารที่ดี เริ่มจากการเรียนรู้ได้ใช้จริง เรียนกับตัวจริง ประสบการณ์จริง (สถาบันราชภัฏสวนดุสิต, 2542: ออนไลน์)

4.3 ประเภทของทักษะการพูด

“หลักภาษากับการใช้” (2014). แบ่งการพูดของมนุษย์ออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. การพูดระหว่างบุคคล
2. การพูดในกลุ่ม
3. การพูดในที่ชุมนุมชน
4. การพูดทางสื่อมวลชน

4.4 องค์ประกอบของทักษะการพูด

ออลเลอร์ (Oller 1979) แบ่งองค์ประกอบของการพูดออกเป็น 5 ด้าน คือ

1. การออกเสียง
2. คำศัพท์
3. ไวยากรณ์
4. ความคล่องแคล่ว
5. สามารถเข้าใจคำพูดผู้อื่น

รูปทอง กว้างสวาสดี (2549) ได้แยกองค์ประกอบความสามารถทางการสื่อสาร คือ

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Grammatical Competence) หมายถึง ความรู้ทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้างทางด้านภาษา ได้แก่ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์โครงสร้างของคำ ประโยคตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

2. ความสามารถทางด้านสังคม (Socio-linguistic Competence) หมายถึงการใช้คำและโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทาง และข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน (Discourse Competence) หมายถึงความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical Form) กับความหมาย (Meaning) ในการพูดและการเขียนตามรูปแบบและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) หมายถึง การใช้เทคนิคเพื่อให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสาร ด้านการพูด ถ้าผู้พูดมี กลวิธีในการที่จะไม่ทำให้การสนทนานั้นหยุดลงกลางคัน เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (Body Language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์คำอื่นที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบของการพูดเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญในการที่จะทำให้ การพูดมีประสิทธิภาพ จากองค์ประกอบหลายด้านดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้เลือกใช้เกณฑ์ของออลเลอร์ (Oller 1979) มาเป็นแนวทางในการแบ่งองค์ประกอบของการพูด โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ 1) การออกเสียง 2) คำศัพท์ 3) ไวยากรณ์ 4) ความคล่องแคล่ว 5) ความเข้าใจ ทั้งนี้การพูดที่มี ประสิทธิภาพนั้นนอกจากต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆ แล้วผู้พูดควรพูดสื่อความหมายให้เหมาะสม กับสถานการณ์และตรงตามวัตถุประสงค์ของการสนทนา

4.5 ความมุ่งหมายของการพูด

จอมยุทธ์ (2543) กล่าวว่า ความมุ่งหมายของการพูด คือการแสดงหรือเสนอข้อคิดเห็นต่อ ผู้ฟัง แล้วผู้ฟังสามารถรับรู้เรื่องราวและเข้าใจได้ตรงกับความต้องการของผู้พูด ตลอดจนสามารถ

นำไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ เรียกว่า พูดได้อย่างใจนึก ระลึกได้ตั้งใจหวัง ยังเป็นประโยชน์ให้แก่ผู้ฟัง สร้างพลังในการเปลี่ยนแปลง ความมุ่งหมายของการพูด แบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ ได้แก่

1. ความมุ่งหมายโดยทั่วไป คือ การพูดที่พยายามให้ผู้ฟังสนใจ เข้าใจ และประทับใจจากการพูดนั้น ๆ
 - 1.1 ความสนใจจะเกิดได้เพราะผู้พูดได้เตรียมตัวเป็นอย่างดี กล่าวคือสนใจที่จะรับฟังจนจบเรื่องเพราะเตรียมเนื้อหาให้ดี
 - 1.2 ความเข้าใจการเรียกร้องให้คนสนใจฟังเท่านั้นยังไม่เพียงพอจะต้องให้ผู้ฟังเข้าใจด้วยซึ่งกระทำได้โดยการเตรียมเนื้อเรื่องการใช้ถ้อยคำ การเรียบเรียงประโยคที่ง่ายต่อการเข้าใจ เป็นต้น
 - 1.3 ความประทับใจ คือความเข้าใจที่ชัดเจนจนมองเห็นภาพ ซึ่งทำได้โดยการใช้คำคม ข้อความที่ลึกซึ้งกินใจ คำรุนแรงที่เหมาะสม ตลอดจนอุปมาอุปไมยต่างๆ เป็นต้น ดังนั้น ในการพูดทุกครั้ง ผู้พูดจะต้องเตรียมตัวให้พร้อม ทั้งคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุปจบให้สอดคล้องกันเพื่อช่วยให้ประสบผลสำเร็จในการพูดทุก ๆ ครั้ง
2. ความมุ่งหมายเฉพาะ ซึ่งสามารถแบ่งออกได้ดังนี้
 - 2.1 เพื่อให้ข่าวสารความรู้ เป็นการพูดแบบเสนอข้อเท็จจริงโดยไม่มุ่งหมายที่จะเปลี่ยนทัศนคติของผู้ฟัง แต่เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจแก่ผู้ฟัง
 - 2.2 เพื่อความบันเทิง เป็นการพูดเพื่อให้ผู้ฟังสนุกสนานครึกครื้น มักเป็นการพูดหลังอาหารซึ่งจัดขึ้นเพื่อเป็นการพักผ่อน
 - 2.3 เพื่อชักจูงใจ คือการพูดที่มุ่งหวังให้ผู้ฟังเปลี่ยนใจเห็นคล้อยตามผู้พูดโดยใช้ การเร้าอารมณ์เป็นที่ตั้ง

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูด

การพัฒนาทักษะทางการพูดเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นที่จะต้องฝึกฝน ดังที่ เบิร์น (Byrne 1986) กล่าวว่า การสอนการพูดจำเป็นต้องฝึกผู้เรียน 2 อย่าง คือ 1. ฝึกในการใช้ส่วนที่คงที่ของภาษา ได้แก่ เสียงและรูปแบบไวยากรณ์และคำศัพท์ 2. โอกาสสำหรับแต่ละคนได้แสดงออก ผู้สอนต้องให้ความสนใจในเรื่องความถูกต้องและความคล่องแคล่วในขั้นที่แตกต่างกันของระดับการเรียน ในขั้นต้นควรเน้นความถูกต้อง ส่วนในขั้นสูงควรเน้นความคล่องแคล่ว

สรุปว่า การพัฒนาทักษะการพูดเป็นสิ่งที่สำคัญที่ผู้สอนควรพัฒนาทักษะด้านนี้ให้เกิดแก่ผู้เรียน โดยฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะด้านการออกเสียง การใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ให้ถูกต้อง ในขั้นต้นผู้สอนควรเน้นผู้เรียนในเรื่องของความถูกต้องในการใช้ภาษา ส่วนในขั้นสูงขึ้นไปนั้นผู้สอนควรให้ผู้เรียนเน้นในเรื่องของความคล่องแคล่วในการสนทนาและให้ผู้เรียนทราบว่าต้องมีการพัฒนาทางภาษาอยู่ตลอดเวลา

5.1 ระดับความสามารถในการพูด

ออลเลอร์ (Oller 1979. อ้างใน ยูเพยาวี เมืองหมุด, 2548.) ได้กำหนดประเภทความสามารถในการพูดไว้ 5 ประการ โดยแบ่งเป็นช้อย่อย ๆ ได้ 6 ระดับความสามารถคือจากระดับที่ 1 ที่ควรปรับปรุงถึงระดับ 6 คือ ดีเยี่ยม ได้แก่

ด้านการออกเสียง

- ระดับ 1 ออกเสียงลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้
- ระดับ 2 ออกเสียงผิดมาก เข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้งจึงเข้าใจ
- ระดับ 3 ใช้เสียงแปร่งและผิด ทำให้เข้าใจผิด
- ระดับ 4 ใช้เสียงแปร่งและออกเสียงผิดบางครั้งแต่เข้าใจได้
- ระดับ 5 ออกเสียงถูกต้อง ฟังชัดเจน แต่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา
- ระดับ 6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา

ด้านไวยากรณ์

- ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้
- ระดับ 2 พูดผิดมาก มีความรู้ไวยากรณ์น้อยมาก สื่อสารไม่ได้
- ระดับ 3 พูดผิดบ่อย ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่างทำให้เข้าใจผิด
- ระดับ 4 ผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่าไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์บางอย่างแต่ไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ
- ระดับ 5 ผิดไวยากรณ์น้อยมาก
- ระดับ 6 ไวยากรณ์ผิดเพียง 1 หรือ 2 ในระหว่างการสื่อสาร

ด้านคำศัพท์

- ระดับ 1 รู้คำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาในเรื่องง่ายๆได้
- ระดับ 2 รู้คำศัพท์น้อยมากใช้ได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองและใช้ภาษาเพื่อการอยู่รอดเท่านั้น เช่น การบอกหรือถามเกี่ยวกับเวลา สั่งอาหาร ถามข้อมูลเพื่อการเดินทาง และสนทนาภายในครอบครัวได้
- ระดับ 3 เลือกใช้คำศัพท์ไม่ค่อยถูก อภิปรายไม่ได้แม้ในเรื่องสังคมและอาชีพของตนในระดับธรรมดา
- ระดับ 4 รู้คำศัพท์ทางอาชีพมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้รู้คำศัพท์ทั่วไปพอจะพูดอภิปรายได้ในเรื่องเฉพาะสาขาวิชาที่ตนเกี่ยวข้องด้วย
- ระดับ 5 รู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของตนมากและถูกต้อง มีวงคำศัพท์ทั่วไปพอที่จะพูดเรื่องปัญหาซับซ้อนและเหตุการณ์ในสังคม
- ระดับ 6 คำศัพท์มีมากและถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

ความคล่องในการพูด

ระดับ 1 การพูดยังตะกุกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนายังไม่ได้

ระดับ 2 พูดซ้ำมากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน

ระดับ 3 ยังพูดได้ไม่สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยค

ระดับ 4 พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจเกิดจากการพูดใหม่หรือมัวคิดหาคำศัพท์

ระดับ 5 พูดได้ราบรื่น ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 พูดได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไปหรือในวิชาชีพ พูดได้อย่างราบรื่นเหมือนเจ้าของภาษา

ความเข้าใจ

ระดับ 1 เข้าใจน้อยเกินกว่าจะสนทนาในเรื่องธรรมดาที่สุด

ระดับ 2 เข้าใจภาษาซ้ำมากในเรื่องง่ายๆที่เกี่ยวกับสังคม การเดินทางยังต้องพูดให้ซ้ำๆ และพูดใหม่

ระดับ 3 เข้าใจเรื่องง่ายๆที่เกี่ยวกับตนเอง ต้องให้พูดซ้ำ ๆ หรือพูดใหม่ในบางครั้ง

ระดับ 4 เข้าใจดีพอสมควรในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับตนเองต้องการให้พูดซ้ำหรือพูดใหม่ในบางครั้ง

ระดับ 5 เข้าใจบทสนทนาในระดับความเร็วปกติ ยกเว้นคำที่เป็นภาษาถิ่นหรือเรื่องที่ไม่คุ้นเคยและคำพูดที่เร็วหรือซ้ำเกินไป

ระดับ 6 เข้าใจคำพูดที่เป็นพิธีการหรือภาษาถิ่นของเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

5.2 เทคนิคการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด

สก๊อต (Scott, 1981) ได้นำเสนอขั้นตอนการสอนพูดไว้ดังนี้ 1. ชื่นชอบวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรจะบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน 2. ชื่นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรจะอยู่ในรูปบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูดซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่พูด สถานที่พูดและเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง 3. ชื่นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อมๆกันหรือฝึกเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงและควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

การสอนทักษะการพูดมีขั้นตอน ดังนี้

1. ครูอธิบายสถานการณ์ที่ต้องฝึกให้นักเรียนพูดและให้นักเรียนฟังจนกว่าเข้าใจว่าต้องทำอะไรอย่างไร
2. ครูพูดสนทนาให้นักเรียนฟังเป็นตัวอย่าง
3. นักเรียนฝึกสนทนาพร้อมกันทั้งชั้น

4. นักเรียนฝึกพูดสนทนาภายในกลุ่ม
5. ให้นักเรียนอ่านบทสนทนาพร้อมกันเป็นกลุ่มและรายบุคคล

การจัดกิจกรรมการสอนพูด

ฟินอคคิโอโร และบรัมฟิต (Finochiaro and Brumfit 1983) เสนอกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนทักษะการพูดซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับ ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน
4. ให้บอกลักษณะวัตถุสิ่งของต่างๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่างๆ ของนักเรียนโดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ
6. ให้รายงานเรื่องราวต่างๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนและให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่างกันไป เช่น สถานการณ์ในร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น
8. ให้เล่นเกมต่างๆ ที่ต้องใช้ภาษา โต้ว่าที่ อภิปราย แสดงความคิดเห็นหัวข้อ เป็นต้น
9. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
10. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
11. ให้แสดงบทบาทสมมติ

กล่าวโดยสรุปว่าการจัดกิจกรรมการสอนพูดสามารถจัดกิจกรรมได้อย่างหลากหลายและทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางการพูด เช่น กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยพัฒนาความคล่องทางภาษา กิจกรรมสถานการณ์จำลองช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ เป็นต้น การจัดกิจกรรมการสอนพูดอาจสอนคู่กับทักษะการฟัง โดยมุ่งให้เกิดความสนุกสนานและเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

5.3 การวัดและการประเมินผลทักษะการพูด

การศึกษาการสร้างแบบประเมินระดับความสามารถทักษะการพูดจากเอกสารลำดับที่ 49/2545 สำนักงานนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา กรมวิชาการ (2545) เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทักษะการพูด (Speaking Skill) ตามแนวการวัดประเมินผลตามสภาพจริงในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีประเด็นในการประเมินดังนี้

1. เกณฑ์ (Criteria) หรือแนวทางต่างๆ ที่นำมาใช้ในการพิจารณา เช่น ความถูกต้อง การใช้ภาษา ความคล่องแคล่ว ความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น
2. คำอธิบายระดับคุณภาพ (Rubrics) ของแต่ละแนวทางหรือเกณฑ์ว่ามีความสำเร็จอยู่ในระดับใดจึงจะได้ตามเกณฑ์ ในการประเมินนั้นอาจประเมินออกมาในลักษณะภาพรวมหรือประเมินแยกเป็นส่วนๆ ได้ซึ่ง

แนวทางในการสร้างเกณฑ์การประเมินนั้นควรมี 4 แนวทางหลัก ได้แก่ เกณฑ์การปฏิบัติเกณฑ์ทางภาษา เกณฑ์ทางวัฒนธรรมและเกณฑ์ด้านยุทธศาสตร์การสื่อสาร

การวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ เป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถของนักเรียน สามารถทำได้หลายวิธีและสามารถดำเนินการได้ทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียนและหลังเรียน ทั้งนี้ควรให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่เรียนด้วย มีนักวิชาการหลายท่านได้เสนอไว้ ดังนี้

เพ็ญแข วงศ์สุริยา (2546) กล่าวถึงการประเมินผลการพูด มีจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหลักหรือพฤติกรรมที่ต้องการคือพูดภาษาอังกฤษในระดับสื่อสารได้ เครื่องมือที่ใช้ประเมินมีหลายรูปแบบ เช่น การถาม-ตอบ การสัมภาษณ์ การอภิปราย การสังเกต เป็นต้น โดยต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนเป็นหลักการประเมิน

ฟินอคคิโอโร (Finochiaro 1983) ได้แนะนำวิธีการทดสอบทักษะการพูดไว้ว่าให้พูดประโยคสั้นๆตาม เทป ให้อ่านออกเสียงประโยคต่าง ๆ ให้บรรยายลักษณะของวัตถุสิ่งของต่างๆ จากภาพที่กำหนด ให้บรรยาย เหตุการณ์ต่าง ๆ พูดตามหัวข้อที่กำหนดให้และให้นักเรียนตอบคำถามในการสัมภาษณ์

สรุปว่า การประเมินผลการพูดจะต้องพิจารณาเลือกวิธีการทดสอบให้เหมาะสมกับผู้เรียนและ จุดประสงค์ของการประเมิน นอกจากนี้จะต้องมีเกณฑ์การพิจารณาทักษะการพูดประกอบด้วย ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้เลือกวิธีการทดสอบการพูดโดยใช้การสัมภาษณ์ โดยครูจะเป็นผู้ป้อนคำถามและสนทนากับผู้เรียน ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถทางภาษาทั้งในด้านการฟังและความสามารถในการพูดโต้ตอบให้ถูกต้องและเหมาะสม

6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ PPP Teaching Model

6.1 ความหมายของ PPP Teaching Model

PPP Teaching Model เป็นการสอนภาษาที่เป็นไปตามธรรมชาติ เน้นสื่อที่มีความหมาย ผู้เรียนสามารถใช้ประสบการณ์เดิมช่วยทำให้เข้าใจสื่อที่อ่านได้รวดเร็วขึ้น การสอนจะไม่แยกสอนส่วนย่อยของภาษาทีละส่วนแต่เน้นให้เข้าใจในภาพรวมก่อน แล้วจึงเรียนรู้ด้านโครงสร้างภาษาภายหลัง ผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์ภาษาของตนเองอย่างอิสระ ผู้สอนต้องยอมรับความแตกต่าง ด้านการออกเสียงที่เป็นสำเนียงภาษาถิ่น (dialects) ในเบื้องต้น แล้วจึงพัฒนาให้ถูกต้องในโอกาสต่อไป การสอนภาษาแบบองค์รวมจะเน้นการนำรวมวรรณกรรมต่าง ๆ ที่ตีมาเป็นสื่อการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ภาษาที่หลากหลาย สามารถนำไปเป็นแบบอย่างการใช้ภาษาของตนเองและใช้ได้ในสังคมอย่างมี ประสิทธิภาพโดยผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การเรียนการสอนการ

6.2 กระบวนการหรือขั้นตอนของ PPP Teaching Model

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน (Presentation)

เป็นชี้นำเสนอบทเรียน เพื่อต้องการให้ผู้เรียนได้ทราบว่าเรียนอะไร ซึ่งการนำเสนอ อาจจะใช้กิจกรรม warm-up activity games songs หรืออาจใช้เทคนิคการสอนเพื่อเป็นการเชื่อมโยงความรู้เดิมเข้ามาความรู้ใหม่ที่เรียน เช่น เทคนิค eliciting questioning demonstrating เพื่อเป็นการ

สร้างบรรยากาศและสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้ผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม ได้ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมฝึกปฏิบัติหรือเพื่อให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน หรือนักเรียนกับครู ในขั้นตอนนี้ ครูจะนำเสนอบทเรียนอยู่ 3 ประการ คือ นำเสนอเนื้อหา (content) โครงสร้างทางภาษา (structure) และคำศัพท์ที่ยากหรือไม่เคยเรียนมาก่อน (vocabulary) การนำเสนอบทเรียน อาจจะนำเสนอเพียง 1 หรือ 2 หรือทั้ง 3 ประการที่กล่าวมาแล้ว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเรื่องที่จะสอนและ ตัวผู้เรียนว่ามีประสบการณ์เดิมหรือความรู้น้อยเพียงใด

2. ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)

ขั้นนี้ ครูจะเน้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ ฝึกกิจกรรมต่างๆในบทเรียนซึ่งครูจะจัดเตรียมไว้ อย่างหลากหลาย โดยเน้นบทบาทให้นักเรียนได้ค้นพบคำตอบด้วยตนเองให้โอกาสนักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและกลุ่มให้โอกาสปรึกษาหารือกัน แลกเปลี่ยนการเรียนรู้กันเน้นให้ผู้เรียนฝึกคิด สร้างองค์ความรู้และเน้นการฝึกปฏิบัติจากกิจกรรมเพื่อนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน เป็นต้น ตัวอย่างเทคนิคที่ในขั้นตอนนี้ เช่น Problemsolving jigsaw กลุ่มร่วมกันคิด กลุ่มร่วมมือ คู่คิดโดยใช้ information gap หรือ dtil เป็นต้น การจัดกิจกรรมและเทคนิคเหล่านี้จะขึ้นอยู่กับเนื้อหาสาระในวิชาสอนว่ามีความเหมาะสมกับกิจกรรมใดและเทคนิคใด สำหรับสื่อในขั้นฝึกปฏิบัติ เพื่อประกอบกิจกรรมการเรียนการสอน ครูจะจัดไว้อย่างหลากหลาย เช่น รูปภาพ ของจริง ใบงาน หรือแบบฝึกหัด เป็นต้น

3. ขั้นถ่ายโอนความรู้ (Production)

ขั้นถ่ายโอนความรู้ เป็นขั้นการเรียนการสอนที่จะเป็นตัวชี้วัดได้ว่าครูผู้สอนสามารถดำเนินกิจกรรมมาถึงจุดประสงค์ปลายทางที่ตั้งไว้หรือไม่ และถ้าบรรลุเป้าหมายผลงานนักเรียนที่แสดงออกมาจะเป็นตัวชี้วัดว่านักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ ในบทเรียน และสามารถนำความรู้ที่ได้รับนำมาประยุกต์ใช้ได้ ในสถานการณ์ของตนเอง ทักษะทางภาษาที่นักเรียนจะแสดงถึงผลงานหรือผลการเรียนของนักเรียนมี 2 ทักษะ คือ ทักษะพูด และ ทักษะเขียน ซึ่งจะปรากฏในรูปของชิ้นงานหรือโครงการสำหรับการประเมินโครงการหรือชิ้นงานแต่ละชิ้น ครูและนักเรียน จะต้องทำความเข้าใจถึงเกณฑ์การประเมินผลร่วมกันให้ชัดเจน ทั้งเกณฑ์ภาษา และเกณฑ์ด้านอื่นๆที่ชี้วัดเพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงวิธีการทำชิ้นงานหรือโครงการได้ตรงตามเป้าหมายที่แท้จริง และเกิดความสุขในการทำงาน

สื่อการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนภาษา เพื่อสื่อสารตามธรรมชาติจะใช้สื่อตามสภาพจริง ควบคู่กับสื่อที่ผลิตขึ้นมา สื่อดังกล่าว ได้แก่

1. ของจริง (Reality)
2. ภาพที่ผลิตขึ้นเองและภาพจากหนังสือพิมพ์ (Pictures)
3. วรรณคดีสำหรับอ่านให้นักเรียนฟัง (Literature)
4. ท่าทาง (Gesture)
5. วิธีการและกิจกรรม (Activities)

6. เพลงและเกม (Songs and Games)

7. บทบาทสมมติ (Role Play)

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 งานวิจัยในประเทศ

จันทกานต์ ไพธศร ดร. สรพล จิระสวัสดิ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์ (2561: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้บทบาทสมมติในการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีวัตถุประสงค์ 2 ข้อคือ 1.) เพื่อศึกษาผลการสอนทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ 2.) เพื่อศึกษาทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบกึ่งทดลอง ดำเนินการทดลองกลุ่มเดียวแบบอนุกรมเวลา (Quasi-Experimental Research Conducted by One Group Time Series Design) กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนแหลมบัววิทยา จำนวน 26 คน ที่ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการสอน ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 12 แผน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แบบประเมินบทบาทสมมติ 2) แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณได้แก่ แบบสถิติทดสอบที (Pair t-test) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความถี่ (Frequency) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ผลการศึกษาพบว่า การสอนโดยการใช้บทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการสอนโดยใช้บทบาทสมมติเป็นไปในเชิงบวกโดยนักเรียนระบุข้อดีของการสอนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติไว้ 4 ประการ ได้แก่ วิธีการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และประโยชน์ของการเรียนโดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

วรพงษ์ แสงประเสริฐ, รุ่งทิพา แยมรุ่ง และ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร (2560: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดเชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดเชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ 2) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดเชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนคือ 1) การสังเคราะห์แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง 2) การยกกร่างกระบวนการจัดการเรียนรู้ 3) ศึกษาประสิทธิภาพโดยการประเมินความเหมาะสมของกระบวนการจัดการเรียนรู้ ผู้ให้ข้อมูลในการประเมินความเหมาะสมของกระบวนการจัดการเรียนรู้ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 5 คน โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมของกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ ผลการวิจัยพบว่า ขั้นตอนของกระบวนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นสร้างความสนใจให้คิด 2) ขั้นฝึกปฏิบัติพัฒนาความคิดทางภาษา 3) ขั้นรุกให้คิด 4) ขั้นร่วมกันตกผลึก

ความคิด 5) ขึ้นสรุปความคิดและสะท้อนการเรียนรู้ และผลการประเมินความเหมาะสมของกระบวนการจัดการเรียนรู้ พบว่า กระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดเชิงรุกเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความเหมาะสมในระดับดีมาก

จากงานวิจัยในประเทศที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสามารถจัดการเรียนการสอนได้มากมายหลากหลายวิธีขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมและเทคนิคของผู้สอนแต่ละคนที่แตกต่างกันไป ซึ่งการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) ก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่มีความน่าสนใจและควรนำไปจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนจริง

5.3 งานวิจัยต่างประเทศ

Bin-Tahir, Saidna Zulfiqar; Hanapi, Hanapi (2017) ได้ทำการวิจัยเรื่องวิธีการสอนทักษะการพูดของอาจารย์ในมหาวิทยาลัย Iqra Buru การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปิดเผย 1) อาจารย์ใช้วิธีสอนแบบไหน 2) วิธีการใช้ในห้องเรียนอย่างไร และ 3) การรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อการนำไปใช้เป็นวิธีการอย่างไร การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ตอบแบบสอบถามของการวิจัยในปัจจุบันคืออาจารย์ชาวต่างชาติสองคนที่สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัย Iqra Buru ใน Ambon, Maluku ในการรวบรวมข้อมูลใช้เครื่องมือสามชนิด การสังเกตการสัมภาษณ์และการตรวจสอบเอกสาร วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เทคนิค Miles & Huberman ซึ่งเสนอการดำเนินการสามอย่างพร้อมกัน: a) การลดข้อมูล b) การแสดงข้อมูล และ c) การวาด การตรวจสอบข้อสรุป นักวิจัยพบว่า 1) วิธีการที่ใช้ในการสอนการพูดส่วนใหญ่คือวิธีการแปลไวยากรณ์แบบเน้นงานและใช้คำศัพท์ 2) วิธีปฏิบัติในการสอนการพูดในมหาวิทยาลัยประกอบด้วยการนำเสนอเนื้อหาและการอภิปรายในชั้นเรียน 3) นักเรียนมีการรับรู้ที่ไม่ดีต่อการใช้วิธีการของอาจารย์และกิจกรรมการเรียนรู้ในการสอนการพูด

Parviz Maftoon (2012: บทคัดย่อ) ได้ ทำ การ วิ จ ย เรื อ ง A Critical Look at the Presentation, Practice, Production (PPP) Approach: Challenges and Promises for ELT กล่าว ว่า ใน ช่วง เวลา ไม่ กี่ ปี ที่ ผ่าน มา นัก วิ จ ย และ ผู้ สอน ภาษา ได้ ใช้ ความ พยายาม อย่าง มาก เพื่อ หา วิ จ ย สอน ภาษา อก ษ อย าง ไร ให้ มี ประ สติ ธิ ภาพ และ เกิด ประ โย ช น ต่อ ผู้ เรื ย น มาก ที่ สุ ด จน ได้ ทด ลอ ง นำ ทฤษฎี PPP มา ใช้ จัด การ เรื ย น การ สอน ซึ่ง ใน ไม่ ชั่ว กั ก็ กลาย เป็น ที่ นิ ย ม ใน ด้าน การ สอน ภาษา อย่าง แพร่ หลาย และ ใน ที่ สุ ด ข้อ ดี ของ การ ใช้ PPP จะ ถูก กล่าว ถึง เทคนิค การ สอน ภาษา ที่ มี ประ โย ช น และ สามารถ นำ ไป ใช้ ใน ชีวิต ประจำ วัน ได้

จากงานวิจัยต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การประยุกต์ใช้ PPP method ไปใช้จัดการเรียนการสอนเป็นอีกกระบวนการหนึ่งที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนได้จริง ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนสูงขึ้นและทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ กลุ่ม ปวช.3 โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) ผู้วิจัยได้ดำเนินการและเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีรายละเอียดขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ระยะเวลาในการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2564 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีสุราษฎร์ธานี

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.3 ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2564 เทอม 2 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีสุราษฎร์ธานี จำนวน 25 คน โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling)

2. ระยะเวลาในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้ระยะเวลาในการวิจัยครั้งนี้โดยอาศัยช่วงเวลาในการสอน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ซึ่งจะทำให้การจัดการเรียนสอนเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ กลุ่ม ปวช.3 โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) สัปดาห์ละ 55 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 7 ชั่วโมง 33 นาที ซึ่งสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) รายวิชาภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อมเพื่อการทำงาน ให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการและฝึกพูดภาษาอังกฤษไปเรื่อย ๆ แล้วจึงนำคะแนนที่เก็บรวบรวมมาวิเคราะห์ข้อมูล ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย 3 ชนิด ดังนี้

- 3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) จำนวน 8 แผน แผนละ 55 นาที รวม 7 ชั่วโมง 33 นาที

3.2 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน และหลังเรียนโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) ซึ่งให้นักเรียนจับฉลากคำถามที่ครูกำหนดแล้วพูดถาม-ตอบ โดยมีครูเป็นคนถาม นักเรียนเป็นคนตอบ

3.2 แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ Oller (1979)

4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

1. ศึกษาเอกสารทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้
2. กำหนดจุดประสงค์ในการสร้างแผนจัดการเรียนรู้
3. สร้างแผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)
4. แก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ และนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

4.2 การสร้างแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน และหลังเรียนโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)

1. ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรเนื้อหา จุดมุ่งหมายที่กำหนดในสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รวมทั้งจุดประสงค์ของเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเพื่อนำไปใช้ในการสร้างแบบประเมิน
2. สร้างแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อน และหลังเรียนโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)
3. กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งตัดแปลงจากเกณฑ์ของ Oller (1979) เพื่อให้ง่ายต่อการประเมินและสอดคล้องกับพื้นฐานความรู้ ระดับความสามารถของระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ
4. กำหนดการให้คะแนน คือ มีผู้ให้คะแนน 1 คน ได้แก่ ผู้วิจัย ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ
5. นำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ ช่วยตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหา ภาษา และขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อนำไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง วิธีการหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน และหลังเรียน คือนำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษและเกณฑ์การให้คะแนนที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรง สำหรับแบบประเมิน จะเป็นการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่กำหนดให้กับเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนความคิดเห็นไว้ 3 ระดับ ดังนี้

+1 กิจกรรมมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

0 ไม่แน่ใจว่ากิจกรรมนั้นมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ การเรียนรู้

-1 กิจกรรมไม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

จากนั้นจึงคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence : IOC) (กรมวิชาการ. 2545) มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ซึ่งแสดงว่า กิจกรรมนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยขอความอนุเคราะห์จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน

6. แก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ และนำไปใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำกลับมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องอีกครั้งก่อน จึงสามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้

4.3 แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ Oller (1979)

ตารางที่ 3.1 แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ด้าน 6 ระดับของ Oller (1979) ดังนี้

เกณฑ์	ระดับ					
	1	2	3	4	5	6
การออกเสียง	ออกเสียงลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้	ออกเสียงผิดมาก เข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำๆ หลายๆ ครั้งจึงเข้าใจ	ใช้เสียงแปร่งและผิด ทำให้เข้าใจผิด	ใช้เสียงแปร่งและออกเสียงผิด บางครั้งแต่เข้าใจได้	ออกเสียงถูกต้อง ฟังชัดเจน แต่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา	ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา
คำศัพท์	ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้	พูดผิดมาก มีความรู้ไวยากรณ์น้อยมาก สื่อสารไม่ได้	พูดผิดบ่อย ไม่รู้หลักไวยากรณ์ สำคัญ บางอย่างทำให้เข้าใจผิด	ผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่าไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์ บางอย่างแต่ไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ	ผิดไวยากรณ์น้อยมาก	ไวยากรณ์ผิดเพียง 1 หรือ 2 ในระหว่างการสื่อสาร

ไวยากรณ์	รู้คำศัพท์ไม่ เพียง พอที่จะ สนทนาใน เรื่องง่ายๆ ได้	รู้คำศัพท์น้อย มากใช้ได้ เฉพาะเรื่องที่ เกี่ยวกับ ตนเองและใช้ ภาษาเพื่อ การอยู่รอด เท่านั้น เช่น การบอกหรือ ถามเกี่ยวกับ เวลา สั่ง อาหาร ถาม ข้อมูลเพื่อ การเดินทาง และสนทนา ภายใน ครอบครัวได้	เลือกใช้ คำศัพท์ไม่ ค่อยถูก อภิปราย ไม่ได้แม้ใน เรื่องสังคม และอาชีพ ของตนใน ระดับ ธรรมดา	รู้คำศัพท์ทาง อาชีพมาก พอที่จะ อภิปราย เรื่องที่สนใจ ได้ รู้คำศัพท์ ทั่วไปพอจะ พูดอภิปราย ได้ในเรื่อง เฉพาะ สาขาวิชาที่ ตนเกี่ยวข้อง ด้วย	รู้คำศัพท์ เกี่ยวกับ อาชีพของตน มากและ ถูกต้อง มีวง คำศัพท์ ทั่วไปมาก พอที่จะพูด เรื่องปัญหา ซับซ้อนและ เหตุการณ์ใน สังคม	คำศัพท์มี มากและ ถูกต้อง เหมือน เจ้าของ ภาษาที่มี การศึกษา
ความ คล่องแคล่ว	การพูดยัง ตะกุกตะกัก พูดเป็น ประโยค ไม่ได้ สนทนา ยัง ไม่ได้	พูดซ้ำมาก และไม่ สม่ำเสมอ ยกเว้น ประโยคที่พูด ทุกวัน	ยังพูดได้ไม่ สม่ำเสมอ พูดไม่จบ ประโยค	พูดแล้วหยุด บ้าง ความ สม่ำเสมอ อาจจะเกิด จากการพูด ใหม่หรือมัว คิดหา คำศัพท์	พูดได้ราบรื่น ความเร็วและ ความ สม่ำเสมอ เท่านั้นที่ไม่ เหมือน เจ้าของภาษา	พูดได้ไม่ว่า จะเป็นเรื่อง ทั่วไปหรือ ในวิชาชีพ พูดได้อย่าง ราบรื่น เหมือน เจ้าของ ภาษา
สามารถเข้าใจ คำพูดผู้อื่น	เข้าใจน้อย เกินกว่าจะ สนทนาใน เรื่อง	เข้าใจภาษา ซ้ำมากใน เรื่องง่ายๆที่ เกี่ยวกับ	เข้าใจเรื่อง ง่ายๆที่ เกี่ยวกับ ตนเอง ต้อง	เข้าใจดี พอสมควรใน คำพูดที่มี อัตรา	เข้าใจบท สนทนาใน ระดับ ความเร็วปกติ	เข้าใจคำพูด ที่เป็นพิธี การหรือ ภาษาถิ่น

	ธรรมดา ที่สุด	สังคม การ เดินทาง ยัง ต้องพูดให้ เข้าใจและพูด ใหม่	ให้พูดซ้ำๆ หรือพูดใหม่ ในบางครั้ง	ความเร็ว ปกติที่เป็น เรื่องเกี่ยวกับ ตนเอง ต้องการให้ พูดซ้ำหรือ พูดใหม่ใน บางครั้ง	ยกเว้นคำที่ เป็นภาษาถิ่น หรือเรื่องที่ไม่ คุ้นเคยและ คำพูดที่เร็ว หรือช้า เกินไป	ของเจ้าของ ภาษาที่มี การศึกษา
--	------------------	--	---	--	--	-------------------------------------

1. นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและพิจารณาแก้ไข
2. นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษมาแก้ไขปรับปรุง แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียน
กลุ่มตัวอย่าง

5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างตามลำดับ ดังนี้

1. ขออนุญาตหัวหน้าแผนกหมวดวิชาสามัญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
วิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP
Teaching Model) เพื่อดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลและแจ้งผู้เชี่ยวชาญในโรงเรียน
2. เลือกนักเรียนกลุ่มนักเรียนตัวอย่างจำนวน 1 ห้อง
3. เตรียมแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน และหลังเรียน
4. อธิบายให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเข้าใจวัตถุประสงค์ และเป็นประโยชน์ในการเรียน
ภาษาอังกฤษโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching
Model)
5. ดำเนินการทดลองสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน และบันทึกคะแนน
6. ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้เตรียมไว้
7. ดำเนินการทดลองสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน โดยจัดกิจกรรมการเรียน
การสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) และบันทึกคะแนน
8. นำคะแนนทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนไปประมวลผลทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป
SPSS และโปรแกรม Excel
9. จัดทำเอกสารงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

- 6.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความเชื่อมั่น

6.2 เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อน

เรียนและหลังเรียนด้วยการทดสอบ t แบบไม่อิสระ (t-test for Dependent Sample)

6.3 นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาแปลผล โดยใช้โปรแกรม SPSS for Window สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) ได้แก่

1. ค่าเฉลี่ย (ศราญลักษณ์ บุตรรัตน์, 2556, ออนไลน์)

$$\text{สูตร} \quad \bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ \bar{X} คือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

$\sum x$ คือ ผลบวกของข้อมูลทุกค่า

n คือ จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ชวลิต ชูกำแพง, 2550)

$$\text{สูตร} \quad \text{S.D.} = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

n คือ จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$\sum x$ คือ ผลรวมของคะแนนของนักเรียนทั้งกลุ่ม

3. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (นวลอนงค์ บุญฤทธิ์พงศ์, 2552)

$$\text{สูตร} \quad \text{IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบแต่ละข้อกับจุดประสงค์ การเรียนรู้

R คือ คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ

ΣR คือ ผลรวมคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบค่าวิกฤต (t-test) แบบ dependent sample ดังนี้ (พิสนุ พงศ์ศรี, 2551)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}; \text{ df} = n-1$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t – distribution

D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่

N แทน จำนวนคู่ของคะแนนหรือจำนวนนักเรียน

$\sum D$ แทน ผลรวมทั้งหมดของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.3 วิทยาลัยประมงชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ Oller (1979) กับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.3 ขณะที่ยังเรียนโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)
2. ผลคะแนนการทำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)
3. ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ กลุ่ม ปวช.3 โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ดังนี้

\bar{x}	แทน	คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียน
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
X	แทน	คะแนนก่อนเรียน
Y	แทน	คะแนนหลังเรียน
D	แทน	ผลต่างของคะแนน
t	แทน	ค่าสถิติ (t-test)
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2. ลำดับขั้นตอนการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลให้มีความสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษา ค้นคว้า โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ (Oller,1979) กับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.3 ขณะที่ยังเรียนโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)

ตอนที่ 2 ผลคะแนนการทำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน และหลังเรียน

โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ Oller (1979) กับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. 3 ขณะเรียนโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)

ตารางที่ 4.1 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ Oller (1979) กับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. 3 ขณะเรียนโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)

การทดสอบ	ค่าเฉลี่ย								รวม
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5	ครั้งที่ 6	ครั้งที่ 7	ครั้งที่ 8	
1.การออกเสียง	1.30	1.88	2.14	2.33	3.21	3.37	3.91	4.23	22.37
2.คำศัพท์	1.35	1.86	2.35	2.95	3.91	4.07	4.16	4.98	25.63
3.ไวยากรณ์	1.16	1.42	1.90	2.12	2.80	2.80	3.98	4.98	21.16
4.ความคล่องแคล่ว	1.91	2.02	2.19	2.79	3.37	3.65	4.42	5.04	25.39
5.สามารถเข้าใจคำพูดของผู้อื่น	1.93	2.11	2.93	3.14	3.88	4.21	4.95	5.02	28.17
ค่าเฉลี่ยรวม	1.53	1.86	2.30	2.67	3.43	3.62	4.28	4.85	3.09
ร้อยละ	30.60	37.2	46	53.40	68.6	72.40	85.60	97	61.80
S.D.	0.36	0.27	0.39	0.43	0.47	0.57	0.42	0.35	0.36

จากตารางที่ 4.1 ปรากฏว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ Oller (1979) กับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. 3 ขณะเรียนโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) โดยเฉลี่ยในแต่ละครั้ง มีพัฒนาการเชิงบวก

ตอนที่ 2 ผลคะแนนการทำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)

ตารางที่ 4.2 คะแนนการทำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)

คะแนนเต็ม	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	คะแนนเฉลี่ย \bar{x}	ร้อยละของคะแนนเต็ม	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D.
30	29	14	21.14	70.47	3.69

จากตารางที่ 4.2 นักเรียนได้คะแนนสูงสุด 29 คะแนน คะแนนต่ำสุด 14 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งชั้น 21.14 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 70.47 ของคะแนนเต็มทั้งหมด และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคือ 3.69

ตารางที่ 4.3 แสดงคะแนนเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) ซึ่งแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีคะแนนเต็ม 30 คะแนน ดังนี้

เลขที่นักเรียน	คะแนนก่อนเรียน (Pre-test)	คะแนนหลังเรียน (Post-test)	ผลต่างของคะแนน (X-Y) = D	สรุป
1	10	24	14	เพิ่มขึ้น
2	10	24	14	เพิ่มขึ้น
3	12	28	16	เพิ่มขึ้น
4	10	25	15	เพิ่มขึ้น
5	9	21	12	เพิ่มขึ้น
6	8	18	10	เพิ่มขึ้น
7	7	19	12	เพิ่มขึ้น
8	10	24	14	เพิ่มขึ้น
9	8	21	13	เพิ่มขึ้น
10	8	21	13	เพิ่มขึ้น
11	7	20	13	เพิ่มขึ้น
12	6	18	12	เพิ่มขึ้น
13	6	18	12	เพิ่มขึ้น
S.D.	1.87	3.67	2.27	เพิ่มขึ้น
\bar{X}	8.56	21.14	12.58	เพิ่มขึ้น

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.3 การเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) พบว่าการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. 3 มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 8.56 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 21.14 คะแนนตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนเรียนมีค่าเท่ากับ 1.87 และหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 3.67 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าคะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน และหลังเรียน
โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)

ตารางที่ 4.4 ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน และหลังเรียน โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)

การทดลอง	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม (N=43)	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ	t	df	sig
ก่อนเรียน	13	30	368	8.56	1.87	28.53	36.34	42	.00**
หลังเรียน	13	30	909	21.14	3.69	70.47			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.4 ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษแสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 13 คน ได้คะแนนรวมจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน 368 คะแนน คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 8.56 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.87 คิดเป็นร้อยละ 28.53 หลังจากนักเรียนได้รับการสอนการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) นักเรียนได้รับคะแนนรวมจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน 909 คะแนน คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 21.14 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.67 คิดเป็นร้อยละ 70.47 ค่า t คำนวณได้เท่ากับ 36.34 ค่า t จากตารางที่ระดับ .01 เมื่อ df = 42 มีค่า 2.42 จะเห็นได้ว่าค่า t ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่า t ในตาราง จึง ปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1

สรุปได้ว่า นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) สูงกว่าก่อนเรียนโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. 3 มีลำดับขั้นตอนการวิจัยและสรุปผลดังนี้

- 5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 5.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 5.3 วิธีการดำเนินการวิจัย
- 5.4 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 5.5 สรุปผลวิจัย
- 5.6 การอภิปรายผล
- 5.7 ข้อเสนอแนะ

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. 3 ก่อนและหลังเรียน โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model)

5.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) ซึ่งใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 8 แผน แผนละ 55 นาที รวม 7 ชั่วโมง 33 นาที
2. แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน และหลังเรียนโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) ซึ่งให้นักเรียนจับฉลากหัวข้อที่ครูกำหนดแล้วพูดถาม-ตอบ โดยมีครูเป็นคนถาม นักเรียนเป็นคนตอบ
3. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ Oller (1979)

5.3 วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยดังนี้

1. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการเลือกแบบสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling)
2. ดำเนินการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) โดยใช้แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ข้อ
3. ดำเนินการจัดเรียนรู้การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.3 จำนวน 8 แผน แผนละ 55 นาที รวม 7 ชั่วโมง 33 นาที

4. ดำเนินการสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษกับนักเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน จำนวน 30 ข้อ
5. รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน
6. สรุปอภิปรายผลการทดลอง
7. จัดทำเอกสารงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

5.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. 3 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) วิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ โดยใช้แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเชื่อมั่น และค่า t-test

5.5 สรุปผลวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ กลุ่ม ปวช. 3 โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) มีนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 25 คน ได้คะแนนรวมจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน 368 คะแนน คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 8.56 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.87 คิดเป็นร้อยละ 28.53 หลังจากนักเรียนได้รับการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) นักเรียนได้รับคะแนนรวมจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ 909 คะแนน คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 21.14 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.69 คิดเป็นร้อยละ 70.47 ค่า t คำนวณได้เท่ากับ 36.34* ค่า t จากตารางที่ระดับ .01 เมื่อ df = 42 มีค่า 2.42 จะเห็นได้ว่าค่า t ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่า t ในตาราง แสดงว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากที่ได้รับการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) ผลการวิจัยดังกล่าวจึงสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.6 การอภิปรายผล

จากผลของการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ กลุ่ม ปวช. 3 โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) วิทยาลัยประมงชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ มีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายผล ดังต่อไปนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. 3 ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ขึ้นเป็นจำนวน 8 แผน ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้จะใช้เวลาในการสอน 8 คาบ คาบละ 55 นาที โดยในแผนการจัดการเรียนรู้นี้จะเน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP

Teaching Model) เพื่อช่วยพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนให้ดีขึ้น โดยเรื่องที่น่ามาให้นักเรียนฝึกสนทนา เป็นเรื่องที่น่าสนใจเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสุขและมีความสุขในการเรียนรู้

2. ผลการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) พบว่าโดยเฉลี่ยภาพรวมของนักเรียนมีพัฒนาการทางทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพิ่มขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับผลการประเมินทั้ง 8 ครั้ง พิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่ผู้เรียนมีพัฒนาการ ที่ดีที่สุด ได้แก่ ด้านความสามารถเข้าใจคำพูดของผู้อื่น ซึ่งมีคะแนนรวมอยู่ที่ 28.17 รองลงมา คือ ด้านคำศัพท์ ซึ่งมีคะแนนรวมอยู่ที่ 25.63 ด้านความคล่องแคล่ว มีคะแนนรวมอยู่ที่ 25.39 ด้านการออกเสียง มีคะแนนรวมอยู่ที่ 22.37 และด้านที่ได้คะแนนน้อยที่สุด คือ ด้านไวยากรณ์ ซึ่งมีคะแนนรวม อยู่ที่ 21.16 ซึ่งทำให้ สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการพูดที่ จอมยุทธ์ (2543) กล่าวว่า “ความมุ่งหมายของการพูด คือ การ แสดงหรือเสนอข้อคิดเห็นต่อผู้ฟัง แล้วผู้ฟังสามารถรับรู้เรื่องราวและเข้าใจได้ตรงกับความต้องการของผู้พูด ตลอดจนสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ”

3. ผลการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตร วิชาชีพปีที่ 3 โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) วิทยาลัยประมง ชุมเขตรอุดมศักดิ์ ปรากฏว่า นักเรียนมีพัฒนาการทางทักษะการพูดภาษาอังกฤษไปในทางบวกอย่างเห็นได้ชัด จากตารางคะแนนเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน โดยจัดกิจกรรม การเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) และแผนภูมิวงกลมที่จะเห็นได้ว่า นักเรียนมี ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้นตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Anggraeni M.S Lagalo (2013: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการประยุกต์ใช้ PPP method เพิ่ม ความสามารถในการพูดของผู้เรียน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียน MAN Batuda โดยผลการวิจัยพบว่า การวิจัยเรื่องการประยุกต์ใช้ PPP method เพิ่มความสามารถในการพูดของผู้เรียน สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในด้านทักษะการพูดได้จริง

5.7 ข้อเสนอแนะ

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.3 โดยจัด กิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวธรรมชาติ (PPP Teaching Model) วิทยาลัยประมงชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ ผู้วิจัยได้ค้นพบสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ควรเพิ่มกิจกรรมที่ทำงานเป็นกลุ่ม และในการทำงานเป็นกลุ่ม ผู้สอนควรกระตุ้นให้นักเรียน ตระหนักถึงความสำคัญของการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ตนเองได้รับมอบหมาย การรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และการเคารพการตัดสินใจของเสียงข้างมาก
2. ควรศึกษาเทคนิคหรือนวัตกรรมใหม่ๆ ที่ช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการพูดโดย การสอน ภาษาเพื่อการสื่อสารได้
3. การเลือกเรื่องที่น่ามาใช้สอนควรเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของนักเรียนเพื่อกระตุ้นให้นักเรียน เกิดความสุขและมีความสุขในการเรียนรู้

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2545). การวัดและการประเมินผลทักษะการพูด. สืบค้นเมื่อ 18 พฤษภาคม 2562, จาก <http://eresearch.library.ssru.ac.th/bitstream/123456789.pdf>
- ครูแป้งร่ำ. (2014). เด็กไทยอ่อนภาษาอังกฤษ“ผิดที่หลักสูตร”. สืบค้นเมื่อ 18 พฤษภาคม 2562 จาก <https://www.sanook.com/campus/1233428>
- จันทกานต์ ไพโรศร ดร. สรพล จิระสวัสดิ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร. สุขุม เฉลยทรัพย์. (2561). การใช้ **บทบาทสมมติในการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ**.กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- จอมยุทธ์. (2543). ความมุ่งหมายของการพูด. สืบค้นเมื่อ 18 พฤษภาคม 2562, จาก <https://www.baanjomyut.com/library>
- ชวลิต ชุกก่าแพง. (2550). ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D). สืบค้นเมื่อ 18 พฤษภาคม 2562, จาก <https://moommimblog.wordpress.com>.
- ธูปทอง กว่างสวาสดี. (2549). เอกสารประกอบการสอนรายวิชาสัมมนาหลักสูตรและ **การสอนภาษาอังกฤษ**. มหาสารคาม: ภาคหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสารคาม.
- นักศึกษาศาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มรภ.สวนสุนันทา. (2014). **หลักภาษากับการใช้**. สืบค้นเมื่อ 18 พฤษภาคม 2562, จาก <http://thaiedu2104.blogspot.com/p/2.html>
- นวลอนงค์ บุญฤทธิ์พงศ์. (2552). **การหาคุณภาพเครื่องมือ**. สืบค้นเมื่อ 18 พฤษภาคม 2562, จาก <https://www.sites.google.com>.